

AU PAIREN—BOK ETT

NÄSTAN

BORTA

BLAKE
PIERCE

Blake Pierce

Nästan borta

Аннотация

NÄSTAN FÖRLORAD (AU PAIREN—BOK #2) är den andra boken i en ny psykologisk serie av bästsäljande författare Blake Pierce, vars främsta bästsäljare Borta (Bok #1) (gratis att ladda ner) har över fått 1,000 5-stjärniga recensioner. När en nyskild far på den engelska landsbygden lägger ut en au pair-ansökan tar Cassandra Vale—23 år, pank och fortfarande uppskakad från sin senaste placering i Frankrike—jobbet, utan att tveka. Han är förmögen, stilig och generös, med två söta barn. Det känns som att ingenting kan gå fel. Eller kan det? Unnad Englands allra bästa—och med Frankrike ur sikte—vågar Cassandra tro att hon har fått en chans att hämta andan, till en häpnadsväckande upptäckt tvingar henne att ifrågasätta sanningen bakom sitt kaotiska förflutna, sin arbetsgivare och sitt eget förnuft. Ett räfflande mysterium med komplexa karaktärer, lager på lager av hemligheter, dramatiska vändningar och hjärtklappande spänning: NÄSTAN FÖRLORAD är bok #2 i en psykologisk thrillerbokserie som du inte kommer kunna lägga ned. Bok #3 i serien—NÄSTAN DÖD—finns tillgänglig att förbeställa!

Содержание

KAPITEL ETT	9
KAPITEL TVÅ	20
KAPITEL TRE	34
KAPITEL FYRA	47
KAPITEL FEM	54
KAPITEL SEX	68
KAPITEL SJU	75
KAPITEL ÅTTA	83
Конец ознакомительного фрагмента.	92

NÄSTAN BORTA

(AU PAIREN—BOK ETT)

B L A K E P I E R C E

Blake Pierce

Blake Pierce är författaren bakom den bästsäljande rysarserien RILEY PAGE, som består av tretton böcker (det kommer fler). Blake Pierce har också skrivit rysarserien MACKENZIE WHITE, som består av nio böcker (det kommer fler); rysarserien AVERY BLACK, som består av sex böcker; rysarserien KERI LOCKE, som består av fem böcker; rysarserien MAKING OF RILEY PAIGE, som består av två böcker (det kommer fler); rysarserien KATE WISE, som består av två böcker (det kommer fler); och de två psykologiska spänningsromanerna om CHLOE FINE (det är fler på väg).

Blake är en filtig läsare och hon har älskat rysare och thrillers hela sitt liv. Hon blir glad när ni hör av er, så gå gärna in på www.blakepierceauthor.com för mer information och kontaktuppgifter.

Follow me on BookBub

Copyright © 2019 by Blake Pierce. Alla rättigheter förbehålles. Med undantag tillåtna i enlighet med U.S. Copyright Act of 1976, får ingen del av denna publikation återskapas, distribueras eller vidarebefordras på något vis, eller förvaras på en databas eller informationssökningssystem, utan författarens medgivande. Denna e-bok är endast ämnad för personlig njutning. Denna e-bok får inte vidare säljas eller vidarebefordras till andra personer. Om du skulle vilja dela boken med någon, var snäll och köp ytterligare en kopia för varje mottagare. OM du läser denna bok och inte har köpt den, eller om den inte var inköpt till dig, var vänlig och återlämna den och köp en egen kopia. Tack för att du respekterar författarens hårda arbete. Detta är ett skönlitterärt verk. Namn, karaktärer, företag, organisationer, platser, händelser, och incidenter, är antingen en produkt av författarens fantasi eller används skönlitterärt. Varje likhet med faktiska personer, levande eller döda, är en ren tillfällighet. Omslagsbild Copyright cactus_camera, använd med licens från Shutterstock.com.

BÖCKER AV BLAKE PIERCE

AU PAIREN

NÄSTAN BORTA (Bok#1)

NÄSTAN FÖRLORAD (Bok #2)

NÄSTAN DÖD (Bok #3)

RILEY PAIGE-RYSARE

BORTA (Bok #1)

TAGEN (Bok #2)

ÅTRÅDD (Bok #3)

LOCKAD (Bok #4)

EN SERIE AV PSYKOLOGISKA

SPÄNNINGSTHRILLERS OM JESSIE HUNT

DEN PERFEKTA HUSTRUN (Bok #1)

DET PERFEKTA KVARTERET (Bok #2)

CHLOE FINE PSYKOLOGISKA

SPÄNNINGSROMANER

GRANNEN (Bok #1)

GRANNENS LÖGN (Bok #2)

ÅTERVÄNDNINGSGRÄND (Bok #3)

KATE WISE RYSARSERIE

OM HON VISSTE (Bok #1)

OM HON SÅG (Bok #2)

DECKARSERIEN OM MACKENZIE WHITE

INNAN HAN DÖDAR (Bok #1)

INNAN HAN SER (Bok #2)

INNEHÅLL

[KAPITEL ETT](#)

[KAPITEL TVÅ](#)

[KAPITEL TRE](#)

[KAPITEL FYRA](#)

[KAPITEL FEM](#)

[KAPITEL SEX](#)

KAPITEL SJU

KAPITEL ÅTTA

KAPITEL NIO

KAPITEL TIO

KAPITEL ELVA

KAPITEL TOLV

KAPITEL TRETTON

KAPITEL FJORTON

KAPITEL FEMTON

KAPITEL SEXTON

KAPITEL SJUTTON

KAPITEL ARTON

KAPITEL NITTON

KAPITEL TJUGO

KAPITEL TJUGOETT

KAPITEL TJUGOTVÅ

KAPITEL TJUGOTRE

KAPITEL TJUGOFYRA

KAPITEL TJUGOFEM

KAPITEL TJUGOSEX

KAPITEL TJUGOSJU

KAPITEL TJUGOÅTTA

KAPITEL TJUGONIO

KAPITEL TRETTIO

KAPITEL TRETTIOETT

KAPITEL TRETTIOTVÅ

KAPITEL TRETTIOTRE

KAPITEL TRETTIOFYRA

KAPITEL TRETTIOFEM

KAPITEL TRETTIOSEX

KAPITEL ETT

Tjugotreåriga Cassie Vale satt med rak rygg i en av de två plaststolarna som fanns i au pair-byråns väntrum och stirrade på affischerna och kartorna på väggen mittemot. Precis ovanför den klyschiga loggan för Maureens europeiska au pairer fanns en affisch på Eiffeltornet och en på Brandenburger Tor. Ett kafé på en kullerstensgata, en pittoresk by som blickar ut över det azurblå havet. Landskap att drömma om, ställen hon längtade till.

Väntrummet var fullt och kvavt. Luftkonditioneringen skramlade, lät inte en enda pust av luft färdas genom ventilerna. Cassie lyfte handen för att diskret torka bort en droppe svett som rullade ned för hennes kind. Hon visste inte hur mycket längre hon skulle orka med detta.

Kontorsdörren flög plötsligt upp och hon hoppade till, slängde handen över sina dokument som låg på stolen bredvid, men hennes hjärta sjönk vid insikten att det bara var en av de andra kandidaterna som kom ut; denna gång en lång, slank blondin som utstrålade all den där självsäkerheten som Cassie önskade att hon hade. Hon log nöjt och höll i en trave papper som alla såg oerhört viktiga och officiella ut. Hon slängde inte en enda blick mot Cassie när hon passerade.

Cassies mage knöt sig. Hon såg ned på sina dokument och undrade om hon också skulle lyckas lika fint eller lämna kontoret besviken och generad. Hon visste att hon hade patetiskt lite

erfarenhet och nästintill inga kvalifikationer inom barnvård. Hon fick ett nej från kryssningsbyrån hon sökte till veckan dessförinnan. De sa att utan tidigare erfarenhet kunde de inte ens överväga henne. Om situationen såg likadan ut här hade hon inte en chans.

”Cassandra Vale? Jag heter Maureen. Välkommen in.”

Cassie såg upp. En gråhårig kvinna i mörk kostym stod och väntade i dörröppningen; uppenbarligen var hon företagsägaren.

Cassie skyndade sig upp ur stolen och tappade i sin hast ut alla papperna ur mappen. Hon sopade genant upp dem i en oorganiserad trave och joggade in i intervjusalen.

Maureen bläddrade igenom papperna med rynkad panna och Cassie kunde inte låta bli att klösa på sina nagelband. Hon knöt ihop händerna i stället; den enda tekniken som fungerade mot hennes nervösa ovana.

Hon försökte att lugna sig själv med några djupa andetag. Sa till sig själv att den här kvinnans beslut inte var hennes enda biljett härifrån. Det fanns andra sätt att fly och börja om på nytt. Just nu kändes det dock som den enda kvarstående möjligheten. Kryssningsfartyget hade avvisat henne tvärt. Att undervisa i engelska—en annan idé hon hade övervägt—var omöjligt utan väldigt specifika kvalifikationer som alla var för dyra för att få tag på. Hon skulle behöva spara i åtminstone ett år till för att ens kunna påbörja några studier och just nu hade hon inte lyx så som tid i överflöd. Det hade tagits ifrån henne förra veckan.

”Så, Cassandra, du växte upp i Millville, New Jersey? Bor din

familj fortfarande där?” frågade till slut Maureen.

”Kalla mig gärna Cassie,” svarade hon, ”och nej, de flyttade.” Cassie tryckte samman sina händer ännu hårdare, orolig över vart intervjun verkade vara på väg. Hon hade inte förväntat sig att bli frågad om sin familj i detalj men nu förstod hon att givetvis ville de veta bakgrunden hos sina sökande. Au pairerna skulle trots allt bo och jobba i klienternas hem. Hon var tvungen att tänka snabbt; hon ville inte ljuga men sanningen kunde mycket väl förstöra hennes chans att bli antagen.

”Din storasyster, då? Jobbar hon utomlands, sa du?”

Lättnad sköljde över Cassie då Maureen gick vidare till nästa sektion. Hon hade tänkt ut vad hon skulle säga, hur hon skulle främja sig själv utan att avslöja några bevisliga detaljer.

”Min systers resor har definitivt inspirerat mig att jobba utomlands. Jag har alltid velat flytta till ett annat land och jag älskar Europa. Särskilt Frankrike, jag kan språket nästan flytande.”

”Har du läst franska?”

”Ja, i två år, men jag var ganska bekant med det sedan innan. Mamma växte upp i Frankrike och jag frilansade som översättare ibland när jag var yngre, så både jag och min syster har växt upp med franska som andraspråk.”

Maureen bytte då till franska: ”Vad hoppas du få ut av att jobba som au pair?”

Cassie nöjdes av att kunna svara utan problem, ”Att lära mig mer om livsstilen i ett annat land och utveckla mina

språkkunskaper.”

Hon hoppades att Maureen skulle imponeras av svaret, men hon behåll sin seriösa uppsyn och fortsatte granska papperna.

”Bor du fortfarande hemma, Cassie?”

Tillbaka till familjesnack... Trodde Maureen att hon dolde någonting? Det gällde att svara försiktigt. Att flytta hemifrån vid sexton års ålder som hon hade gjort skulle säkert sätta igång varningsklockorna hos en intervjuare. Varför så tidigt? Var det problem i hemmet? Hon fick måla upp en vackrare bild, en bild som tydde på ett normalt, lyckligt familjeliv.

”Jag har bott själv sedan jag var tjugo,” sa hon och kände hur ansiktet blev varmt av skam.

”Och jobbat deltid. Jag ser att du har Primi här på ditt CV, är det en restaurang?”

”Ja, jag har varit servitris där de senaste två åren.” Vilket, tack och lov, var sant. Innan det hade hon haft diverse andra jobb, till och med på en sunkig pub, för att ha råd med hyran som inneboende och sina distanskurser. Primi, det senaste jobbet, hade kanske varit det trevligaste av dem alla. Kollegorna hade blivit familjen hon aldrig hade men det fanns ingen framtid med det hela; lönen var låg och dricksen inte mycket bättre. Det var tufft som anställd i hela det stadsområdet. Hon hade planerat att slå till senare, när tiden verkligen var rätt, men när omständigheterna tvärt förvärrades fanns det inte längre mycket till val.

”Erfarenhet inom barnvård?” Maureen kastade en blick över

sina glasögon mot Cassie, som kände hur magen vände sig.

”Jag—Jag vikarierade på dagis i tre månader innan jag blev anställd hos Primi. Referensen finns i mappen. De gav mig grundträning inom säkerhet och första hjälpen. De gjorde också en bakgrundskontroll,” stammade hon och hoppades att det skulle räcka. Det hade bara varit en tillfällig anställning—hon tog bara över för en anställd som var mammaledig. Cassie hade aldrig trott att det skulle bli en språngbräda för framtiden.

”Jag har också haft hand om barnkalas på restaurangen. Jag är en väldigt vänlig person. Alltså, jag kommer bra överens med andra och jag är tålmodig...”

Maureens läppar drog ihop sig. ”Vad synd att din erfarenhet inte är med nylig. Du har heller inget formellt intyg för barnvård. De flesta familjer kräver att man har det—eller åtminstone mer erfarenhet. Det kan bli svårt att placera dig med så lite att utgå ifrån.”

Cassie såg på henne med förtvivlade ögon. Hon var tvungen att göra detta. Oavsett vad som krävdes. Valet var självklart; ta dig härifrån... eller fångas i den våldscirkel som hon trodde att hon redan hade flytt från.

Det hade tagit några dagar för blåmärkena på överarmen att blossa upp, mörka och skarpa nog att se varje spår av knytnäven som hade slagit där. Hennes pojkvän Zane, som hade lovat på deras andra dejt att han skulle älska henne och skydda henne—oavsett vad.

När de fula märkena hade börjat synas så mindes hon med

gåshud längs hela ryggraden hur hon hade haft nästan identiska skador för tio år sedan. Först var det armen. Sedan nacken. Till slut ansiktet. De var likaså skapade av den som sagt sig vara hennes beskyddare—hennes pappa.

Han började slå henne när hon var tolv, efter att Jacqui, hennes storasyster, rymde hemifrån. Tidigare var det hon som tog emot hans ilska. Hennes närvaro hade skyddat Cassie från det värsta.

Blåmärkena från Zane syntes fortfarande; det skulle det göra ett tag till. Hon bar långärmat för att dölja dem under intervjun och fick nästan värmeslag i det kvava kontoret.

”Finns det ingen annanstans du skulle kunna rekommendera?” frågade hon Maureen. ”Jag vet att det här är den bästa lokala byrån men du kanske kan tipsa om någon sida online där jag kan söka?”

”Jag kan inte rekommendera någon hemsida,” sa Maureen strängt. ”För många sökande har haft dåliga erfarenheter den vägen. Vissa hamnade i situationer där deras arbetstimmar inte följdes eller där de förväntades utföra serviljobb utöver ansvaret som barnvakt. Det är orättvist för alla inblandade. Jag har också hört talas om au pairer som blivit missbrukade på andra vis, så, nej.”

”Snälla—finns det någon i ert register som skulle kunna tänkas överväga mig? Jag jobbar hårt och är villig att lära, jag passar lätt in. Snälla, ge mig en chans.”

Maureen var tyst en stund och började sedan knappa iväg på skrivbordstangenterna med en bister uppsyn.

”Din familj—hur känner de över att du ska ut och resa ett helt år? Har du pojkvän eller någon som du far ifrån?”

”Jag och min pojkvän separerade nyligen. Jag har alltid varit väldigt självständig och min familj vet om det.”

Zane hade gråtit och bitt om förlåtelse efter att ha slagit henne på armen men hon vägrade, tänkte på den varning hon hade tagit emot av sin syster för längesen—och som hon hade fått bekräftad: ”Ingen man slår en kvinna endast en gång.”

Hon hade packat sina väskor och flyttat in hos en vän. För att undvika honom blockerade hon hans nummer och bytte arbetsskift. Hon hade hoppats att han skulle acceptera hennes beslut och lämna henne ensam men längst inne visste hon att han inte skulle det. Att göra slut skulle ha varit hans idé, inte hennes. Hans ego tillät inte avvisande.

Han hade redan kommit till restaurangen i jakt på henne. Hennes chef hade sagt åt honom att hon tagit ledigt i två veckor och stuckit till Florida. Vilket gav henne tid... men inte oändlig tid. Om en vecka skulle hon bli jagad igen.

USA kändes för litet för att verkligen undslippa honom. Hon behövde ett hav—ett stort hav—mellan dem. Det hon fruktade mest var att hon skulle försvagas, förlåta honom och ge honom en andra chans.

Maureen gick igenom de sista dokumenten och ställde några enklare frågor om Cassies intressen, kronisk medicin, specialkost och allergier.

”Ingen specialkost eller allergier. Och inga hälsoproblem.”

Cassie hoppades att hennes ångestmedicin inte räknades som kronisk. Det var bäst att inte nämna den, bestämde hon; de skulle definitivt aktivera varningsklockorna.

Maureen noterade något i mappen.

Hon frågade sedan, ”Vad skulle du göra om barnen du tog hand om var stygga eller olydiga? Hur hanterar du det?”

Cassie tog ett djupt andetag.

”Tja, det finns nog inget svar som passar alla. Om ett barn är olydigt genom att springa mot en farlig väg, krävs det en annan teknik än om hen vägrar äta sina grönsaker. Den första situationen gäller säkerhet först och man gör allt man kan för att skydda barnet. I den andra skulle jag resonera och förhandla—vad är det du inte gillar? Är det hur de ser ut eller hur de smakar? Kan du inte testa en tugga bara? Trots allt går ju alla igenom smakperioder men man växer alltid ur dem.”

Maureen såg nöjd ut, men kom sedan med en klurigare fråga.

”Vad gör du om barnet ljuger för dig? Om hen till exempel säger att de är tillåtna att göra något som föräldrarna har sagt ifrån?”

”Jag skulle säga att det inte är tillåtet och förklara varför, om jag visste. Jag skulle nog också föreslå att vi pratar med föräldrarna tillsammans och diskuterar regeln—som familj—så att hen förstår varför det är viktigt.” Cassie kände hur hon gick på lina; hon kunde bara hoppas att hennes svar dög.

”Hur skulle du reagera, Cassie, om du bevittnade ett familjebråk? När man bor hos en annan familj, kommer det

komma stunder där vissa inte kommer överens.”

Cassie stängde ögonen en sekund och trängde bort minnena som Maureens ord drog fram. Skrik, krossat glas, arga grannar. En stol säkrad under dörrhandtaget som skallrade upp och ner; det enda bräckliga skyddet som fanns till hands.

Men just när hon öppnade munnen för att säga att hon skulle låsa in sig med barnen i ett säkert rum och ringa polisen, insåg Cassie att Maureen inte menade den sortens bråk. Varför skulle hon? Självklart tänkte hon på ett helt vanligt argument, några ord som spottas i irritation eller ilska; tillfällig friktion snarare än avgörande förintelse.

”Jag skulle försöka se till att barnen inte hörde,” sa hon med stor försiktighet. ”Och jag skulle respektera föräldrarnas privatliv och hålla mig ur det. Bråk är ju ändå en del av livet och en au pair har ingen rätt att välja sida eller ens bli inblandad.”

Till slut hade hon gjort sig förtjänt av ett leende.

”Bra svar,” sa Maureen. Hon kollade datorn igen och nickade, som för att bekräfta ett beslut hon just tagit.

”Det finns bara en möjlighet här för mig att erbjuda, egentligen. En placering hos en fransk familj,” sa hon. Cassies hjärta tog språng men kraschlandade snabbt när Maureen lade till, ”Deras senaste au pair åkte plötsligt hem igen efter bara en månad och de har haft problem att hitta en ersättare.”

Cassie gnagde på underläppen. Om au pairen hade sagt upp sig eller fått sparken visste hon inte men hon hade inte råd att låta samma sak hända henne. Med byråavgiften och flygbiljetten var

hennes besparingar redan använda. Vad som än krävdes, var hon tvungen att få detta att fungera.

Maureen fortsatte, ”Det är en välbärgad familj med ett vackert hem. Inte i innerstan. Det är en herrgård ute på landet, en stor lantegendom. De har en fruktträdgård och en liten vingård—inte kommersiella—och även hästar, fast hästkunskap är förstås inget krav. Däremot får du chansen att lära dig att rida när du är där, om du vill.”

”Det vore fantastiskt,” sa Cassie. Den franska landsbygden, löftet om hästar—de fick risken att verka värd det hela. En välbärgad familj innebar dessutom ett ordentligt anställningsskydd. Den senaste au pairen kanske inte var villig att försöka, helt enkelt.

Maureen justerade glasögonen innan hon skrev ned något på Cassies formulär.

”Jag måste verkligen poängtera att alla familjer inte är så lätta att jobba för. Vissa är utmanande och vissa är rent ut sagt besvärliga. Huruvida du lyckas med jobbet ligger på dina axlar.”

”Jag gör mitt bästa.”

”Förskottsavslut är inte tillåtet. Det innebär en substantiell avbokningsavgift och att du aldrig kommer kunna söka genom oss igen. Detaljerna står i kontraktet.” Maureens penna slog mot häftet med ett tickande ljud.

”Jag förstår det,” svarade Cassie bestämt.

”Bra. Då behöver vi bara diskutera datum.”

”Ja. Hur snart åker jag?” frågade Cassie med ångesten rusande

tillbaka över ovissheten om hur länge hon skulle behöva hålla låg profil.

”Vanligtvis krävs en process på cirka sex veckor men den här familjens ansökan är väldigt brådslande så vi kommer att skynda på det hela. Om allt går som planerat kan du fara inom en vecka. Går det bra för dig?”

”Det—det är perfekt,” stammade hon. ”Snälla, jag tar det. Jag gör vad som helst för att det ska fungera och jag tänker inte svika er.”

Kvinnan stirrade på henne länge, blicken hård, som om hon övervägde Cassie en sista gång.

”Nej, gör inte det,” sa hon.

KAPITEL TVÅ

Flygplatser innebar ingenting annat än farväl för Cassie. Påskyndade farväl; den opersonliga omgivningen stal orden man egentligen ville säga—och tillfället att säga dem.

Hon insisterade att väninnan som skjutsade henne till flygplatsen skulle släppa av henne utanför i stället för att följa med in. En kram i bilen gick snabbt och enkelt. Bättre än dyrt kaffe och stela konversationer som torkade ut ju närmare flygtiden kom. Trots allt skulle hon resa ensam och lämna alla hon kände bakom sig. Det var rimligt att börja den resan förr snarare än senare.

När Cassie drog väskvagnen med sig in i terminalen kände hon en sorts lättnad över de mål som hon hittills hade nått. Hon hade lyckats hos au pair-byrån—det viktigaste målet av alla. Hon hade betalat för flyget och byråavgiften, fått sitt visa påskyndat och var i god tid för incheckningen. Hennes ägodelar var packade enligt listan hon hade fått och hon var tacksam för den ljusblå ryggsäcken hon hade fått, med "Maureens au paires"-loggan på, eftersom det inte hade funnits plats för alla hennes kläder i resväskan.

Häriifrån till landningen i Paris skulle nog allt gå som smort. Men så frös hon till is med hjärtat hamrande i bröstkorgen. Hon såg honom.

Han stod i närheten av terminalingången med ryggen till

väggen och tummarna hakade i fickorna på läderjackan hon hade gett honom. Hans längd; hand mörka, spikiga hår och hans aggressiva käkben fick honom att sticka ut när hon såg ut över folkmassan.

Zane.

Han måste ha fått reda på att hon skulle åka vid den här tiden. Hon hade hört från ett flertal vänner att han ringde runt och frågade om Floridahistorien. Zane kunde vara manipulativ och inte alla visste om hennes situation. Någon måste ha berättat sanningen för honom i god tro.

Innan han såg åt hennes håll svängde hon runt resväskan och drog huvan över huvudet för att dölja sitt vågiga, rödbruna hår. Hon skyndade sig åt det motsatta hållet, styrde väskvagnen mot en pelare som hon kunde gömma sig bakom.

Incheckningsdisken som tillhörde Air France var på andra sidan terminalen. Det fanns inte en chans att hon skulle ta sig dit utan att han såg henne.

Tänk, Cassie, sa hon till sig själv. Zane hade vid något tillfälle gett henne komplimanger för hennes förmåga att snabbt sno ihop en plan i kluriga situationer. ”Du är så snabbtänkt,” hade han sagt. Det var tidigt in i deras förhållande. Mot slutet hade han i stället klandrat henne för att vara lömsk, hemlighetsfull och alldeles för slug för sitt eget bästa.

Dags att vara alldeles för slug, då. Hon tog ett djupt andetag och väntade på idéer. Zane stod nära terminalingången. Varför? Det hade varit enklare att stå vid incheckningsdisken där han

utan tvekan skulle stöta på henne. Det innebar att han inte visste vilket flygbolag hon flög med. Vem som än gav honom informationen hade antingen inte vetat eller inte sagt. Om hon kunde hitta en annan väg till incheckningsdisken skulle hon kanske lyckas checka in innan han konfronterade henne.

Cassie tömde vagnen, drog ryggsäcken över axeln och släpade resväskan på sina hjul bakom henne. Det fanns en rulltrappa vid huvudingången—hon gick förbi den på väg in. Om hon tog den hela vägen till högsta våningen skulle hon kanske hitta en som ledde ner, eller en hiss, till andra sidan.

Hon övergav vagnen och skyndade sig dit hon hade kommit ifrån, upp för rulltrappan. Den på andra änden var ur funktion, så hon kånkade sina väskor ned för de branta trappstegen i stället. Air Frances incheckningsdisk var bara en kort bit bort men till hennes förfäran fanns redan en lång och långsam kö framför den.

Hon drog luvan längre över ansiktet och ställde sig längst bak i kön, plockade fram en pocketbok ur handväskan och började läsa. Hon registrerade inte orden på pappret och huvtröjan var som en bastu. Hon ville dra av sig den, kyla ner sin nacke där svettdroppar började formas, men det var inte värt risken. Inte när hennes hårfärg så lätt kunde avslöja henne. Bättre att hålla sig gömd.

Plötsligt landade en tung hand på hennes axel.

Hon snurrade runt med ett tvärt andetag och stirrade in i ett par förvånade ögon hos en lång blondin i hennes ålder.

”Förlåt om jag skräms,” sa hon. ”Jag är Jess. Jag märkte din

rygga och tänkte säga hej.”

”Åh. Ja. Maureens au pairer.”

”Ska du till en ny familj?”

”Ja.”

”Jag också. Vill du kolla om vi kan sitta tillsammans? Man kan efterfråga det vid incheckningen.”

Medan Jess tjattrade om vädret i Frankrike såg Cassie nervöst sig omkring i terminalen. Hon visste att Zane inte skulle ge upp så enkelt—inte efter att ha kört hela vägen hit. Han ville ha någonting från henne—en förlåtelse, hängivenhet. Han skulle tvinga henne att följa med på en ”hejdådrink” och han skulle starta ett gräl. Han skulle inte bry sig om hon kom till Frankrike med nyfödda blåmärken... eller missade flyget helt och hållet.

Just då fick hon syn på honom. Han var på väg åt hennes håll, bara några incheckningar bort, med ögon som noggrant granskade alla runt omkring honom.

Hon vände sig hastigt för att undvika hans blick. Med en blixtnögt hopp lade hon märke till att de tagit sig hela vägen till köns slut.

”Ursäkta, du får ta av dig den där,” sa personen i incheckningen och pekade på Cassies huva.

Hon drog tveksamt av sig den.

”Hallå, Cass!” Hon hörde Zanes röst eka genom flygplatsen.

Hon frös till, medveten om att ett svar skulle innebära katastrof.

Nerverna gjorde henne klumpig; hon tappade sitt pass och lutade sig stressat ned för att plocka upp det. Ryggsäcken föll

över hennes huvud.

Ännu ett rop. Denna gång såg hon sig om.

Han hade sett henne och trängde sig genom kön, armbågade folk åt sidan. De andra passagerarna var arga; hon hörde de höjda rösterna och uppståndelsen som Zane skapade.

”Vi vill helst sitta tillsammans,” sa Jess till personen bakom disken. Cassie bet sig i läppen över fördröjningen.

Zane ropade till henne igen och hon insåg med illamående att han snart skulle nå ikapp henne. Han skulle slå på charmen och bönfälla henne att prata en stund, försäkra henne att det bara tog några minuter att säga det han ville säga—i enrum. Hans mål var att få henne någonstans där de var ensamma, det visste hon från erfarenhet. Det var då hans charm slogs av.

”Vem är han?” frågade Jess nyfiket. ”Är det dig han letar efter?”

”Det är mitt ex,” muttrade Cassie. ”Jag försöker undvika honom. Jag vill inte att han ska sätta igång med nånting precis när jag ska åka.”

”Men han har redan satt igång med nånting.” Jess vände på klacken, upprörd. ”Vakt!” skrek hon. ”Hjälp! Stoppa den där mannen!”

Uppmanad av Jess utrop tog en av passagerarna tag i Zanes jacka just när han försökte tränga sig förbi. Han halkade på golvet och fläktade med armarna när han föll mot marken och drog en av köstolparna med sig ned.

”Håll ner honom,” fortsatte Jess. ”Vakter, fort!”

Med en våg av lättnad såg Cassie att säkerhetsvakterna verkligen hade reagerat. Två flygplatspoliserna kom springande mot kön. De skulle hinna innan Zane kom ikapp henne eller sprang iväg.

”Jag vill bara säga hejdå till min flickvän,” svamlade han, men hans försök att vara karismatisk flög över polismännens huvuden.

”Cassie,” ropade han, samtidigt som en av poliserna tog tag i hans arm. ”Au revoir.”

Tveksamt vände hon sig om för att se på honom.

”Au revoir! Det är inte farväl,” skrek han och lät sig släpas bort av vakterna. ”Vi ses snart igen. Snabbare än du tror. Ta hand om dig.”

Hon kände igen varningen i hans sista ord—men just nu var de tomma hot.

”Tack så mycket,” sa hon till Jess, överväldigad av tacksamhet för hennes morska handlingar.

”Jag hade också en sån pojkvän en gång,” sympatiserade Jess. ”Jag vet hur possessiva de kan vara, de klamrar sig fast som fästingar. Jag rent ut sagt njöt av att få stoppa honom.”

”Vi skyndar oss genom passkontrollen innan han tar sig in igen på nåt vis. Jag är skyldig dig en drink. Vad gillar du—kaffe, öl, vin?”

”Vin, definitivt,” sa Jess medan de begav sig genom gaten.

”Så var i Frankrike ska du bo?” frågade Jess efter att de hade beställt sitt vin. ”Den här gången ska jag till en familj i Versailles. Jag tror de bor nära palatset. Hoppas jag hinner gå och kolla in

det när jag har ledigt.”

”Den här gången? Har du varit där förut?”

”Ja, men det funkade inte så bra.” Jess släppte ned en isbit i sitt glas. ”Familjen var förfärlig. Jag kan inte ens jobba med Maureens au pairer igen efter det. Jag har försökt med en annan byrå den här gången. Men oroa dig inte,” lade hon hastigt till, ”Det går säkert jättebra för dig. Maureen har nog många bra klienter.”

Cassies mun kändes torr. Hon tog en stor klunk vin.

”Jag trodde att hon var typ ansedd. Jag menar, hennes slogan är ’Den främsta europeiska byrån’.” Jess skrattade. ”Tja, det är väl bara marknadsföring. Andra har vittnat om motsatsen.”

”Vad hände dig?” frågade Cassie. ”Snälla säg.”

”Alltså, allt lät bra till en början, men Maureens frågor oroade mig lite. De var så konstiga att jag började fundera på om det var problem med familjen, för ingen av mina au pair-vänner har fått såna frågor under sina intervjuer. När jag kom dit så—ja, det inte som de hade målat upp det, helt enkelt.”

”Varför inte?” Cassie kände sig kall inombords. Hon hade tänkt samma sak om Maureens frågor. Hon antog att varje ansökande blev frågad samma saker; det var för att testa ens förmågor. Kanske var det det... men inte av den anledning hon hade trott.

”Familjen var superstörd,” sa Jess. ”De var respektlösa och nedlåtande. Jobbet de satte mig i var långt utanför vad som borde ingå; de brydde sig inte och vägrade ändra sig. Och när jag sa att

jag skulle sluta—då blev det rena rama krigszonen.”

Cassie bet sig i läppen. Hon hade gått igenom samma upplevelse som liten. Hon mindes höjda röster bakom stängda dörrar, muttrade argument i bilen, en lina av spänning som man tvingades balansera på. Hon hade alltid undrar vad hennes mamma—så tyst, mjuk, nedslagen—möjligen kunde diskutera med hennes svulstiga, aggressiva pappa. Det var först efter hennes mammas bortgång i en bilrock som hon insåg att diskussionerna handlade om att behålla freden, kontrollera situationen, skydda Cassie och hennes syster från aggressionen som så plötsligt kunde spraka upp av ingen anledning alls. Utan sin mammas närvaro sprängdes den puttrande konflikten till ett fullständigt krig.

Hon hade tänkt sig att en av fördelarna som au pair var att ta del av en familj hon aldrig hade haft. Nu fruktade hon att motsatsen var sanningen. Hon hade aldrig lyckats hålla sitt eget hem fridfullt. Hur skulle hon klara av en labil hemmasituation som hennes mamma hade gjort?

”Jag oroar mig över min familj,” erkände Cassie. ”Jag fick också en del konstiga frågor under intervjun och deras förra au pair stack hem i förtid. Vad händer om jag måste göra samma sak? Jag vill inte stanna om allt går snett.”

”Stick inte om det inte är akut,” varnade Jess. ”Det blir så rörigt annars, och du förlorar massvis med pengar; man blir skyldig återbetalningar och sånt. Det fick mig nästan att inte vilja söka igen. Den här gången var jag väldigt försiktig. Om inte

pappa hade betalat hade jag inte ens haft råd.”

Hon satte ned vinglasen.

”Ska vi gå till gatan? Vi sitter ganska långt bak i planet så vi borde gå på först.”

Spänningen från att äntligen kliva på planet distraherade Cassie från allt Jess hade berättat och när de väl hade hittat sina platser, styrde de in på andra samtalsämnen. När planet lyfte kände hon hur modet gjorde detsamma. Nu hade hon gjort det. Hon hade lämnat landet. Hon hade flytt från Zane och hon var luftburen, på väg mot en ny början i ett främmande land.

Det var först efter middagstid, när hon började tänka hårdare på uppdragets detaljer och Jess varningsord, som tvivlet kröp tillbaka till henne.

Varje familj kunde dock inte vara hemsk, tänkte hon.

Men om en specifik byrå var känd för att ta in besvärliga familjer? Tja, då var chanserna fler.

Cassie försökte att läsa lite men fann det svårt att koncentrera sig på orden framför dig. Hennes tankar virvlade och hon oroade sig över vad som låg framför henne.

Hon kastade en blick mot Jess. Efter att ha försäkrat sig om att hon var helt inne i filmen hon såg på, tog Cassie diskret fram burken från sin handväska och svalde en tablett med en klunk Diet Coke. Om hon inte kunde läsa kunde hon lika gärna sova. Hon släckte sin kabinlampa och lutade sig tillbaka i sätet.

*

Cassie var i sitt dragiga sovrum på husets övervåning,

hopkurad under sängen med ryggen mot den kalla, sträva väggen.

Fylleskratt, dunsar och rop hördes nedifrån; rummel som vilken sekund som helst skulle bli våldsamt. Hennes öron stod på spets när de lyssnade efter ljudet av glas som krossades. Hon kände igen sin fars röst och hans senaste flickvän, Deena. Det verkade vara minst fyra andra personer där nere utöver dem, kanske fler.

Så hörde hon, över ropen, golvbrädornas knarrande under tunga fotsteg som rörde sig upp för trappan.

”Hallå, lilla vän,” viskade en djup röst som fick hennes tolvåriga kropp att rysa till i fasa. ”Är du där, lilltjejen?”

Hon blundade hårt och intalade sig själv att det bara var en dröm, att hon var trygg i sin säng och att främlingarna nere gjorde sig i ordning för att åka hem.

Dörren gnisslade till när den öppnades och i månskenet som läckte in i rummet såg hon en kraftig känga uppenbara sig.

Fötterna rörde sig tvärs över rummet.

”Hallå, lilltjejen.” Skrovligt viskande. ”Jag kom för att säga hej.”

Hon blundade igen, önskade att han inte skulle höra hennes snabba andetag.

Suset av täcket som drogs undan... följt av en förvånad grymtning när han såg kudden och rocken som låg uppstaplade där under.

”Ute på vift,” muttrade han. Hon antog att han iakttog de smutsiga, böljande gardinerna som vinden då och då tog i hand,

bakom vilka ett stuprör erbjöd en vansklig flyktväg. Nästa gång skulle hon finna modet att faktiskt klättra ned för det; det kunde inte vara värre än att gömma sig här.

Kängorna försvann ur hennes synfält. Ett utbrott av musik kom från den nedre våningen, följt av en högljudd diskussion.

Hennes rum låg i tystnad.

Hon huttrade; om hon skulle spendera hela natten gömd, skulle hon behöva en filt. Bäst var att rycka åt sig den med en gång. Hon sköt sig ifrån väggen.

Men när hon slank ut en hand från under sängen, fångades den av en större, strävare hand.

”Så där är du!”

Han drog ut henne—hon höll fast i sängkarmen, kall metall som rev mot hennes handflata, och började skrika. Hennes skräckslagna skrik fyllde rummet, huset...

Och hon vaknade, svettig, skrikande, med Jess oroliga röst intill henne. ”Cassie, är du OK?”

Mardrömmens rankor lurade fortfarande i närheten, redo att slingra sig runt henne på nytt. Hon kände de råa sårn på sina armar där sängkarmens ben hade klöst henne. Hon tryckte med fingrarna här och där men hittade med lättnad ingen brusten hud. Med ögonen vidöppna satte hon på den lilla lampan ovanför för att jaga bort mörkret.

”Det är lugnt. En mardröm, bara.”

”Vill du ha vatten? Eller te? Jag kan ropa hit flygvärdinnan.”

Cassie tänkte tacka nej men mindes sedan att hon borde ta sin

medicin igen. När en tablett inte fungerade brukade oftast två göra susen.

”Lite vatten skulle sitta fint. Tack,” sa hon.

Hon väntade tills Jess inte såg på innan hon tog pillret.

Hon gjorde inga fler försök att sova.

Under planets landning bytte hon och Jess nummer och bara utifall att, skrev hon även ned namnet och adressen på familjen som Jess skulle jobba för. Cassie intalade sig själv att det var som en försäkring; förhoppningsvis var det så att om hon hade den, skulle hon inte behöva den. De lovade varandra att så fort de fick chansen skulle de tillsammans besöka Slottet i Versailles.

Under taxiresan till Charles de Gaulle-flygplatsen gav Jess ifrån sig ett exalterat skratt. Hon visade Cassie en selfie som hennes familj hade tagit åt henne medan de väntade. Det attraktiva paret med sina två barn stod med leenden på läpparna och en skylt med Jess namn i händerna.

Cassie fick däremot inget meddelande—Maureen hade bara sagt att de skulle möta henne på flygplatsen. Gångavståndet till passkontrollen kändes oändlig. Hon omgavs av konversationer på flera olika språk. Cassie koncentrerade sig på paret som gick framför henne i kön och insåg hur lite franska hon faktiskt förstod. Verkligheten var så annorlunda från lektionerna i skolan och de inspelade franskadialogerna. Hon kände sig plötsligt ängslig, ensam och sömnberövad. Hennes kläder stod också ut som svettiga och rynkiga i jämförelse med de elegant klädda franska resenärerna runtom henne.

Så fort hon fått tag på sina väskor skyndade hon sig till en toalett, bytte om till en fräsch tröja och fixade till håret. Hon kände sig fortfarande inte redo att möta sin familj och hon hade ingen aning om vem som väntade henne. Maureen hade sagt att huset var över en timmes bilfärd från flygplatsen, så förmodligen hade inte barnen följt med. Hon skulle inte hålla utkik efter någon större familj. Vilket leende ansikte som helst fick räcka.

Men i havet av människor som såg på henne fann hon inga bekanta blickar, trots att hon hade placerat väskan med "Maureens au pairer" längst fram på väskvagnen. Hon gick långsamt från gaten till ankomsthallen och såg sig bekymrat omkring efter någon som skulle känna igen henne, vinka eller ropa efter henne.

Men alla verkade vänta på någon annan.

Hennes kalla händer tog tag hårt i vagnens handtag och hon sicksackade genom ankomsthallen, förgäves letande medan folkhavet successivt tunnades ut. Maureen hade aldrig sagt något om hur hon skulle göra om detta hände. Skulle hon ringa någon? Funderade ens hennes telefon i Frankrike?

Just då hon tog ett sista desperat varv runt golvet så såg hon det.

"CASSANDRA VALE"

En liten skylt som hölls upp av en mörkhårig man i svart jacka och jeans.

Han stod mot väggen med blicken fäst på mobilskärmen, utan någon som helst tanke på att leta efter henne.

Hon gick tveksamt fram till honom.

”Hej—Jag är Cassie. Är du...?” frågade hon, men orden dog på hennes tunga då hon insåg att hon inte hade någon aning om vem han kunde vara.

”Ja,” sa han med en tjock accent. ”Följ med mig.”

Hon var på väg att presentera sig mer utförligt, att uttala orden hon hade övat på om hur exalterad hon var att tas in av familjen, när hon såg det laminerade kortet på hans jacka. Han var taxichaufför; namnskylten hade flygplatsens logga.

Familjen hade inte kommit för att möta upp henne alls.

KAPITEL TRE

Paris stadsbild tornade upp sig framför Cassie. Höga lägenhetshus och dystra industrikvarter banade väg för natur och församhälle. Eftermiddagen var kall och grå med stunder av regn som spikar från himlen.

Hon sträckte på nacken för att se ut på vägskyltarna de passerade. De var på väg mot Saint Maur och för en sekund trodde hon att de hade nått sitt mål, när chauffören i stället svängde av och fortsatte resan längs en ny väg.

Regndropparna smattrade mot bilfönsterna och glaset kylde ned hennes kind. Hon ångrade att hon inte tog ut sin tjockjacka från resväskan. Dessutom höll hon på att dö av hunger—hon hade inte ätit någon frukost och det hade inte funnits tillfälle för lunch.

Efter drygt en halvtimme var de ute på landet, körde längs Marnesjön, där färgglada pråmar stack ut från den gråa omgivningen, och några få människor, omsvepta av regnjackor, promenerade under trädkronorna. En del grenar stod redan nakna medan andra var beklädda av rostfärgade löv.

”Det är kallt idag, eller hur?” observerade hon; ännu ett försök på en dialog med chauffören.

Hans enda svar var ett muttrad ”Oui”—men han slog åtminstone på värmen i bilen. Hennes huttrande avtog. Nedbäddad av värmen i baksätet lyckades hon sjunka ned i en orolig sömn medan den sista sträckan flög förbi.

Skarpa skall och tutande väckte henne. Föraren slingrade sig förbi en parkerad lastbil, svängde av motorvägen mot en smal väg, kantad av träd. Regnet hade avtagit och i kvällens matta ljus syntes tydligt hur vacker hösten var. Cassie stirrade ut genom fönstret, tog in åsynen av ett landskap på rullband och lappverket av åkrar och mörka skogar. De passerade en vingård vars symmetriska rader krympte bortom kullarnas kurvor.

Med sänkt fart tog chauffören dem genom en by. Bleka stenhus med rundade fönster och brant sluttande tak omgav vägen. Bortom husen såg hon öppna fält och en glimt av en å kantad av tårpilar. De for över en stenbro och hennes blick drogs vidare till en hög kyrkspira. Hon undrade hur gammal byggnaden kunde vara.

Cassie gissade att de äntligen började närma sig herrgården, kanske var de till och med redan i grannskapet. Hon ändrade sig tvärt när de sedan lämnade byn och tog sig längre in bland kullarna. Till slut var hon så borttappad att hon inte ens visste åt vilket håll kyrkan hade varit åt. Hon hade inte förväntat sig att herrgården skulle ligga så avlägset. Hon hörde GPS:en ge ifrån sig ett pip i samband med texten "Signal avbruten" och hur chauffören frustade irriterat, tog upp sin telefon och kikade på kartan där i stället medan han körde.

Sedan kom en högersväng mellan två höga grindstolpar och Cassie satte sig rak i ryggen, blickade så långt fram hon kunde längs den utsträckta grusuppfarten. Framför dem stod den höga, eleganta herrgården, vars stenväggar markerades tydligt av

solnedgången i bakgrunden.

Bildäcken knastrade mot stenstigen när bilen stannade utanför en hög och imponerande ingång. Cassie kände nerverna sticka henne som nålar. Huset var betydligt mycket större än vad hon hade förväntat sig. Det var som ett palats, toppat med långa skorstenar och utsmyckade torn. Hon räknade arton fönster i komplicerade stenmönster och detaljer på husets tvåvåningsframsida. Huset såg ut över en formenlig trädgård med felfritt trimmade häckar och stenbelagda gångstigar.

Hur kunde hon relatera till familjen inuti som bodde i sådan prakt, när hon själv härstammade från raka motsatsen?

Hon insåg att föraren trummade otåligt med fingrarna på ratten—uppenbarligen skulle han inte hjälpa henne med väskorna. Hon klev kvickt ut ur bilen.

Den obarmhärtiga vinden kylde ned henne med detsamma och hon skyndade sig till bagageluckan, kånkade ut resväskan ur bilen, över gruset och in under verandans tak där hon kunde ta skydd och stänga jackan.

Det fanns ingen dörrklocka på den massiva trädörren, bara en tung portklapp i järn som kändes iskall i hennes hand. Ljudet från den var förvånansvärt högt och bara någon sekund senare hörde Cassie trippande fotsteg. Dörren öppnades och hon stod ansikte mot ansikte med ett mörkklätt hembiträde vars hår var snävt bakdraget i en hästsvans. Bakom henne skymtade Cassie en stor hall med yppiga väggbeklädnader och en magnifik trätrappa i slutet av rummet.

Hembiträdet slängde ett öga bakåt vid ljudet av en dörr som smälldes igen.

Omedelbart kände Cassie den familjära närvaron av ett bråk. Hon kände det som elektricitet genom luften. Som en annalkande storm. Det kom från hembiträdets nervösa hållning, från ljudet av dörren som smälldes och från avlägsna skrik som nådde en kaotisk klimax och sedan föll i tystnad. Hennes mage snörpte obekvämt ihop sig och hon kände en överväldigande lust att fly därifrån. Att springa efter taxichauffören och ropa tillbaka honom.

I stället behöll hon fötterna stadigt på plats och tvingade fram ett leende.

”Jag är Cassie, den nya au pairen. Familjen har väntat på mig, antar jag.”

”Idag?” Hembiträdet såg orolig ut. ”Vänta ett ögonblick.” När hon skyndade sig tillbaka in i huset hörde Cassie henne ropa, ”Monsieur Dubois, kan du komma med en gång?”

En minut senare stod en kraftig man med mörkt grånande hår i hallen. Hans ansikte var som åskan. När han såg Cassie i dörröppningen stannade han plötsligt upp.

”Är du redan här?” sa han. ”Min fästmö sa att du skulle komma i morgon, på morgonen.”

Han vände sig och gav den unga, blekblonda kvinnan bakom honom en ilsken blick. Hon bar en aftonklänning och hennes vackra ansiktsdrag var strama av spändhet.

”Ja, Pierre, jag skrev ut mejlet när jag var inne i stan. Byrån

sa att flyget landade klockan fyra på morgonen.” Hon vände sig till ett ståtligt träbord och skyfflade undan en pappersvikt i venetianskt glas för att defensivt hugga åt sig ett dokument. ”Här. Ser du?”

Pierre ögnade pappret och suckade.

”Det står med det amerikanska P.M., alltså fyra på eftermiddagen. Inte A.M. Och chauffören du bokade kunde uppenbarligen skillnaden, så här är hon.” Han vände sig till Cassie och höll ut handen. ”Jag är Pierre Dubois. Det här är min fästmö, Margot.”

Han presenterade inte hembiträdet. I stället skällde Margot på henne att gå upp och göra i ordning rummet mittemot barnens sovrum. Husan skyndade iväg.

”Var är barnen? Sover de redan? De borde träffa Cassie,” sa Pierre.

Margot skakade på huvudet. ”De satt och åt.”

”Så sent? Sa jag inte åt dig att de måste äta tidigare på skolkvällar? Även om de har lov så borde de vara i säng redan och hålla uppe rutinen.”

Margot glodde på honom och ryckte argt på axlarna innan hon gick bort till dörren åt höger med stilettklackar som ekade mot golvplankorna.

”Antoinette?” ropade hon. ”Ella? Marc?”

Hon belönades med stamp och rop som ett åskväder.

En mörkhårig pojke rusade in i hallen med ena handen begravd i en dockas hår. Hack i häl var en yngre, knubbigare

flicka vars kinder var dränkta av tårar.

”Ge tillbaka min Barbie!” ylade hon.

Pojken stannade tvärt när han såg de vuxna, svängde, och begav sig hastigt mot trappan. Mitt i språnget snuddade hans axel vid den bågformade kanten på en stor blåguldig vas.

Cassie slängde en hand över munnen i förfäran samtidigt som vasen vinglade på sin plint, störtade mot golvet och splittrades. Skärvor i färgglatt glas spillde ut över det mörka trägolvet.

Den chockade tystnaden bröts av Pierres rasande vrål.

”Marc! Ge Ella sin docka.”

Med släpande fötter och trutande mun tog sig Marc förbi spillrorna. Motvilligt gav han dockan till Pierre, som vidarebefordrade den till Ella. Hennes snyftningar upphörde när hon varsamt strök dockan över håret.

”Det där var en Durand-konstglasvas,” fräste Margot åt den unga pojken. ”Antik. Oersättlig. Har du ingen respekt för din fars ägodelar?”

En trumpen tystnad var det enda svaret.

”Var är Antoinette?” frågade Pierre med frustrerad ton.

Margot tittade uppåt och när Cassie följde hennes blick såg hon en slank, mörkhårig flicka längst upp i trappan—hon såg ut att vara den äldsta av de tre. Hon var elegant klädd, i en perfekt struken klänning, och stod förväntansfullt med en hand vilande på balustraden. Hon väntade tills hela familjen såg på henne innan hon höjde hakan och steg ned för trappan.

Stel från viljan att göra ett bra första intryck harklade sig

Cassie och försökte sig på en vänlig hälsning.

”Hej på er, barn. Jag heter Cassie. Jag är så nöjd att vara här och glad att få se efter er.”

Ella log blygt till svar. Marc höll ögonen fastklistrade på golvet. Och Antoinette mötte henne med en blick som varade utmanande länge. Sedan, utan ett ord, vände hon sig bort.

”Om du ursäktar, Papa,” sa hon till Pierre. ”Jag har läxor att göra klart innan läggdags.”

”Givetvis,” sa Pierre och Antoinette svassade tillbaka upp för trappan.

Cassie kände ansiktet flamma upp genant från den uppenbara dissningen. Hon undrade om hon borde säga någonting, skämta till situationen eller försöka ursäkta Antoinettes fräckhet, men hon kunde inte nå de rätta orden.

Margot muttrade ilsket, ”Jag sa det till dig, Pierre. Tonårstrotsen har redan börjat.”

Cassie förstod att hon inte var den enda som Antoinette hade ignorerat.

”Hon gör åtminstone sina läxor, fastän ingen hjälper henne med dem,” argumenterade Pierre. ”Ella, Marc, ni kan väl presentera er ordentligt för Cassie?”

En kort tystnad rådde. Tydligen skulle inte presentationerna komma utan bråk. Men hon kunde kanske lätta stämningen med några frågor.

”Ja, Marc, jag vet ju vad du heter, men du kanske kan tala om hur gammal du är?” sa hon.

”Jag är åtta,” mumlade han.

Hennes blick flackade från honom till Pierre och tillbaka; det fanns en tydlig likhet mellan dem. Det trassliga håret, den skarpa hakan, de ljusblå ögonen. Till och med hur de rynkade pannan var lika. De andra barnen hade också de mörka dragen men Ella och Antoinettes ansikten såg mjukare ut.

”Och Ella, hur gammal är du?”

”Nästan sex,” informerade hon stolt. ”Jag fyller år dagen efter julafton.”

”Vilken bra dag att fylla år på. Jag hoppas att du får extra många presenter då.”

Ella log förvånat, som om det var en fördel hon inte hade övervägt än.

”Antoinette är äldst av oss. Hon är tolv,” sa hon.

Pierre klappade ihop händerna. ”Jahapp, då är det läggdags. Margot, visar du Cassie runt huset efter att du har bäddat ner dem? Hon lär behöva veta hur man hittar. Gör det fort. Vi måste åka vid sju.”

”Jag måste fortfarande göra mig i ordning,” svarade Margot med iskall ton. ”Du kan väl lägga barnen och kalla på butlern att städa upp här. Jag visar Cassie runt.”

Pierre drog ett irriterat andetag, såg upp på Cassie och tryckte ihop läpparna. Hon antog att hennes närvaro fick honom att svälja sina ord.

”Upp och i säng,” sa han. De två barnen följde honom motvilligt upp för trappan. Cassie gladdes åt att se Ella vinka åt

henne innan hon försvann upp.

”Följ med mig, Cassie,” beordrade Margot.

Cassie följde Margot genom dörren till vänster och befann sig sedan i ett formellt sällskapsrum, med enastående praktpjäser till möbler och gobeläng längs väggarna. Det var en öppen och kall sal; i den massiva öppenspisen brann ingen eld.

”Sällskapsrummet används sällan och barnen är inte tillåtna här inne. Huvudmatsalen ligger bredvid och samma sak gäller där.”

Cassie undrade hur ofta det gigantiska mahognybordet användes—det såg orört ut och hon räknade sexton höga stolar runtom det. Ytterligare tre vaser—lika den som Marc tidigare haft sönder—stod på den mörkpolerade skänken bredvid. Hon kunde inte föreställa sig lyckliga middagskonversationer flöda i ett sådant spartanskt och tyst utrymme.

Hur kändes det att växa upp i ett sådant hus, där hela salar var förbjudna att tillträda för att möblemanget var för vackert att riskera skadas? Hon gissade att ett barn i ett sådant hem kände sig mindre värd än möblerna.

”Vi kallar detta för Blå Rummet.” Det var ett mindre samlingsrum med marinblå tapeter och stora fönsterdörrar. Cassie antog att de ledde ut till en uteplats eller innergård men med mörkret som hade lagt sig där ute, såg hon inte annat i glaset än lampornas reflektion. Hon kunde inte hjälpa att önska att huset hade starkare glödlampor—allra rum verkade dystra, med skuggor som ständigt smög i hörnen.

En skulptur fångade hennes blick... Marmorstatyns ställ var trasigt, så den låg ensam med ansiktet uppåtvänt på bordet. Ansiktsdragen såg tomma och orörliga ut, som om det var ett stenlager över en död persons ansikte. Kroppsdelarna var tjocka och krasst karvade. Cassie ryste och vände bort blicken.

”Det där är en av våra mest ovärderliga objekt,” informerade Margot. ”Marc knuffade omkull den förra vecka. Vi får den reparerad snart.”

Cassie tänkte på pojkens destruktiva energi och sättet på vilket han stötte in axeln i vasen tidigare. Hade det verkligen varit en olycka? Eller fanns det en undermedveten lust att krossa glaset, att få uppmärksamhet i en värld där ägodelar värderades högst?

Margot ledde henne tillbaka dit de hade kommit från. ”Rummen ditåt hålls låsta. Köket är åt det här hållet, till höger, och bortanför ligger betjänarnas rum. Till höger finns ett litet vardagsrum och en matsal för bara familjen.”

På väg tillbaka passerade de en gråklädd butler som bar på en kvast, en sopskyffel och en borste. Han klev åt sidan för dem men Margot uppmärksammade honom inte alls.

Den västra vingen var en spegelbild av den högra. Enorma, mörka rum med utomordentliga möbler och konstverk. Tysta och tomma. Cassie rös till igen och längtade efter mysigt upplysta rum eller det familjära ljudet av en TV, om sådana saker ens existerade i det här huset. Hon följde Margot upp för den magnifika trappuppgången till andra våningen.

”Gästvingen.” Tre fläckfria rum med himmelssängar

separerades av två rymliga finrum. Sovrummen var propra och formella som hotellrum och sängkläderna såg ut som om de hade blivit strukna platt mot madrassen.

”Och familjevingen.”

Cassie ryckte upp sig, glad att äntligen få se den del av huset där folk faktiskt levde.

”Barnkammaren.”

Till hennes förvirring var detta ännu ett tomt rum, endast inrett med en hög spjålsäng.

”Och här inne är barnens sovrums. Vår svit är i slutet av korridoren, runt hörnet.”

Tre stängda dörrar på rad. Margots röst sjönk och Cassie antog att hon inte ville kolla till barnen—inte ens säga god natt.

”Här är Antoinettes sovrums, här är Marcs. Det närmast vårt är Ellas. Ditt ligger mittemot Antoinettes.”

Dörren stod öppen och två husor var upptagna med att bädda sängen. Rummet var enormt och iskallt. Inrett med två rokokofåtöljer, ett bord och en stor trägarderob. Tunga, röda gardiner täckte fönstret. Hennes resväska hade ställts vid fotändan av sängen.

”Du kommer att höra barnen om de gråter eller ropar—var snäll och se till dem då. I morgon måste de kläs på och vara redo vid åtta på morgonen. De kommer att vara utomhus, så se till att välja ut varma kläder.”

”Det ska jag, men...” Cassie samlade sitt mod. ”Skulle jag kunna få något att äta? Jag har inte ätit sedan middagen på planet

igår kväll.”

Margot stirrade förvirrat på henne och skakade sedan på huvudet.

”Barnen åt tidigt för att vi ska ut. Köket är stängt nu. Frukost serveras från och med klockan sju. Du kan väl vänta till dess?”

”Jag—Jag antar det.” Hon kände sig illamående hungrig—det förbjudna godiset i hennes väska, som var tänkt åt barnen, blev plötsligt oemotståndligt.

”Jag måste också mejla byrån och bekräfta att jag kommit fram. Skulle jag kunna få Wi-Fi-lösenordet? Min mobil får ingen signal här.”

Margot glodde nu blankt på henne. ”Vi har inte Wi-Fi och det finns ingen täckning här. Bara fast telefon på Pierres kontor. Om du ska skicka mejl måste du åka in i stan.”

Utan att vänta på Cassies svar vände hon sig om och begav sig mot mastersviten.

Hembiträdena hade försvunnit. Cassie var ensam i ett kyligt men fläckfritt tillstånd.

Hon stängde dörren.

Hon hade aldrig tänkt att hon kunde få en sådan hemlängtan, men i den stunden längtade hon efter en vänlig röst, en brusande TV, slamret från ett kylskåp. Tallrikar i diskhon, leksaker på golvet, YouTube-videos från någons mobil. Det glada kaos som fanns hos en vanlig familj—livet hon hade förväntat sig att få ta del av.

I stället kände hon hur hon redan dragits in i en bitter och

komplikerad konflikt. Hon kunde aldrig hoppas på att bli vän snabbt med dessa barn—inte med den familjedynamik hon hade iakttagit hittills. Det här stället var ett slagfält—och trots att hon kanske kunde finna en allierad i den unga Ella, fruktade hon att hon redan funnit en fiende i Antoinette.

Taklampan som tidigare hade blinkat till då och då, lade nu av helt. Cassie famlade efter sin ryggsäck och sin mobiltelefon för att packa ur så gott det gick under mobilens sken, innan hon satte den på laddning i det enda uttaget hon kunde hitta, på andra sidan rummet, och stapplade tillbaka till sängen.

Frusen, ängslig och hungrig kröp hon ned under det kyliga täcket och drog upp det hela vägen till hakan. Hon hade förväntat sig en mer hoppfull och positiv känsla efter att ha mött familjen men i stället låg hon där med tvivel. Tvivel över hur hon skulle handskas med dem—och ångest över hur dagen därpå skulle se ut.

KAPITEL FYRA

Statyn stod i dörröppningen till Cassies rum, inramad av mörker.

Dess livlösa ögon öppnades och munnen likaså, samtidigt som den rörde sig mot henne. Hårlinjen fylldes med sprickor när munnen log—sedan föll hela ansiktet isär. Marmorskärvor regnade ner och skramlade mot golvet.

”Nej,” viskade Cassie. Hon kunde inte röra sig. Hon var fast i sängen, armarna och benen var frysta trots paniken som sa åt henne att fly.

Statyn kom närmare henne och sträckte ut armarna med flisor flygande från dem. Den började skrika; ett högt, tunt ljud. Samtidigt såg hon vad som lurade bakom marmorfasaderna.

Hennes systers ansikte. Kallt, grått, dött.

”Nej, nej, nej!” skrek Cassie. Hennes egna rop väckte henne.

Rummet var kolsvart; hon låg hopkurad till en darrande boll. Hon satte sig upp i panik och sträckte ut handen efter en lampknapp som inte fanns.

Hennes värsta mardröm... den hon hade försökt förtrycka var dag men som alltid lyckades nå henne om nätterna. Det var rädslan att Jacqui hade dött. Varför skulle hennes syster annars slutat höra av sig? Varför kom inga brev, inga samtal, inga ord över huvud taget, på flera år?

Skakig från kylan och rädslan insåg Cassie att det ljud hon

trodde kom från fallande skärvor av sten egentligen var regnet, sjasad av vinden, trummande mot fönsterrutan. Utöver regnet hörde hon ett annat ljud. Ett av barnen skrek.

”Du kommer att höra barnen om de gråter eller ropar—var snäll och se till dem då.”

Cassie kände sig förvirrad och borttappad. Hon önskade att hon kunde slå på en sänglampa och ta några minuter att samla sig själv. Drömmen hade varit så verklig att hon fortfarande kände den, låst inom sig. Skriket måste dock ha börjat medan hon fortfarande sov. Det kunde till och med vara vad som hade orsakat hennes mardröm. Hon behövdes fort, så hon fick skynda sig.

Hon slängde av sig duntäcket och lade märke till att fönstret inte var riktigt stängt. Regnet hade nått in genom glipan och blött ned hela den nedre halvan av täcket. Hon klev ur sängen rakt in i mörkret och gick tvärs över rummet dit hon hoppades att hennes telefon skulle ligga.

En regnpöl på golvet hade gjort om trät till is. Hon halkade, tappade fotfästet helt och landade på ryggen med en smärtsam duns. Hennes huvud slogs mot sängkanten och hela hennes synfält exploderade med små stjärnor.

”Fan också,” viskade hon och tog sig långsamt upp på alla fyra, väntade på att smärtan och snurrandet i hennes huvud skulle försvinna.

Hon kröp över golvplankorna och kände efter mobilen i hopp om att den hade legat utom räckvidd för regnet. Lyckligtvis fann

hon den halvan av rummet torr. Hon slog på mobilens ficklampa och tog sig upp på fötter igen. Hennes huvud dunkade och hennes tröja var genomvåt. Hon drog av sig den och slet åt sig det första plagget hon kunde hitta—ett par joggingbyxor och ett grått linne. Barfota skyndade hon sig ut ur rummet.

Hon lyste med mobillampan mot väggarna men det verkade inte finnas någon lampknapp i närheten. Varsamt följde hon vägglisten mot ljudet som kom från en av familjens sviter. Rummet närmast föräldrarnas var Ellas.

Cassie knackade försiktigt på och steg in.

Äntligen—ljus. Under taklampans sken såg hon en ensam säng nära fönstret, från vilken Ella hade sparkat ned sitt duntäcke. Hon skrek och jämrade sig i sömnen i ett försök att bekämpa demonerna i drömmen.

”Ella, vakna!”

Efter att ha puttats igen dörren skyndade sig Cassie till Ellas sängkant där hon satte sig ned och tog ett varsamt tag om flickans axlar. De var spända och ryste våldsamt. Hennes mörka hår var tovtigt och hennes pyjamaströja var uppdragen och hoptrasslad. Hon hade sparkat av sig sitt blå täcke—hon frös säkert.

”Vakna, det är OK. Det är bara en mardröm.”

”De kommer ta mig!” grät Ella och kämpade sig ur Cassies grepp. ”De kommer, de väntar vid dörren!”

Cassie höll fast vid henne och fick upp henne i en sittande position. Hon puttade in en kudde bakom henne och rättade till tröjan. Ella skälvde av rädsla. Sättet hon hänvisade till ”dem” fick

Cassie att undra om hon hade återkommande mardrömmar. Vad var det som hände i Ellas liv som kunde orsaka sådan livlig terror i hennes drömmar? Flickan var fullständigt traumatiserad och Cassie hade ingen aning om hur hon lättast lugnade ned henne. Hon hade svaga minnen av Jacqui som fäktade en kvast mot en garderob för att jaga bort påhittade monster. Men den terrorn bottnade i något verkligt. Mardrömmarna hade börjat efter att Cassie hade gömt sig i ett skåp under ett av deras pappas fulla utbrott.

Hon undrade om Ellas rädsla också hade rötter i något som hänt tidigare. Hon fick försöka klura ut det senare; just nu behövde hon övertala henne att demonerna var borta.

”Ingen kommer ta dig. Allt är okej. Titta, jag är här och lyset är på.”

Ellas ögon blev vidöppna. Fyllda med tårar stirrade de på Cassie en stund, innan hennes huvud vändes för att fokusera på något bakom henne.

Fortfarande uppjagad av sin egen mardröm och Ellas insisterande på att ”dem” fanns, såg sig Cassie omkring hastigt. Hennes hjärta tog språng när dörren slogs upp.

Margot stod vid tröskeln med händerna på höfterna. Hon hade på sig ett turkost silkesnattlinne och hennes blonda hår var knutet i en lös fläta. Hennes perfekta ansiktsdrag fördärvades endast av några kvarvarande mascarafläckar.

Raseri osade från henne och Cassie kände sig själv krympa.

”Vad tog dig så lång tid?” utbrast Margot. ”Ellas gråtande

väckte oss, det har pågått i flera timmar! Vi var uppe sent och vi betalar dig inte för att störa vår sömn!”

Cassie stirrade på henne, förvirrad över det faktum att Ellas välmående verkade vara det sista Margot tänkte på.

”Förlåt,” sa hon. Ella klängde fast vid henne och höll henne från att ställa sig upp och riktigt se sin arbetsgivare i ögonen. ”Jag kom så snart jag hörde henne men lampan har gått i mitt sovrum, det var alldeles kolsvart, så det tog tid att—”

”Ja, det tog tid, och det här är din första varning! Pierre jobbar långa dagar och han blir arg när barnen väcker honom.”

”Men...” En våg av trotsighet förde frågan till Cassies läppar: ”Kunde inte du gå till Ella om du hörde henne gråta? Det är min första natt, jag visste inte hur jag hittade i mörkret. Jag gör det bättre nästa gång, det lovar jag, men jag menar, hon är ditt barn och hon hade en mardröm.”

Margot tog ett steg mot Cassie. Hennes ansikte stramade åt ännu mer. För ett ögonblick trodde Cassie att hon skulle erbjuda en barsk ursäkt, att de skulle mötas på mitten för en ansträngd vapenvila.

Det var inte vad som hände.

I stället flög Margots hand upp i luften och sedan tvärs över Cassies ansikte—hårt.

Cassie höll tillbaka ett skrik. Hon blinkade bort tårar medan Ellas gråt förvärrades. Hennes kind brände från slaget, bulan i bakhuvudet bultade hårdare och hennes hjärna förlorade nästan vettet vid insikten att hennes nya arbetsgivande var våldsam.

”Innan du anställdes fick köksflickan göra dina sysslor. Det kan hon göra igen. Vi har många anställda. Det här är din andra varning. Jag tolererar inte lathet, inte heller att tjänstefolk mopsar upp sig. En tredje varning innebär omedelbart avsked. Nu ser du till att ungen slutar gråta så att vi kan få lite sömn.”

Hon marscherade ut ur rummet och drämde igen dörren efter sig.

Frenetiskt drog Cassie Ella till sig och överväldigades av lättnad när barnets gråt dog ut.

”Det är okej,” viskade hon. ”Det gör ingenting, oroa dig inte. Nästa gång kommer jag in snabbare, jag kommer att hitta bättre. Vill du att jag sover här i natt? Vi kan lämna sänglampan på för säkerhets skull?”

”Ja, snälla, stanna. Du kan stoppa dem från att komma tillbaka,” viskade Ella. ”Och lämna lampan på. Jag tror inte de gillar det.”

Rummet var inrett i en diskret blå färg men sänglampan, med sin rosa lampskärm, stod ut från sin omgivning på ett tröstande sätt.

Cassie fortsatte att trösta Ella men kände samtidigt ett illamående som hotade att spilla över. Hon märkte hur hennes händer skakade. Värmen under täcket välkomnade henne när hon kröp ned, iskall över hela kroppen.

Hur kunde hon jobba kvar hos en person som verbalt och fysiskt misshandlade henne framför sina egna barn? Det var otänkbart, oförlåtligt, och det påminde alldeles för mycket om

sådant som hon försökt förtränga. Det första hon skulle göra nästa morgon var att packa ihop och sticka därifrån.

Men... hon hade inte fått en enda lön än; hon var tvungen att vänta tills månadsskiftet innan hon hade några pengar att röra sig med. Det fanns inte en chans att hon skulle ha råd med en flygtaxi, för att inte tala om avgiften för flygbiljetten.

Sedan var det frågan om barnen.

Hur kunde hon lämna dem hos en sådan hejdlös kvinna? De behövde någon som brydde sig om dem—särskilt lilla Ella. Hon kunde inte sitta här och lova att allt skulle bli bra och sedan försvinna dagen därpå.

Med en obehaglig känsla i kroppen förstod Cassie att det inte fanns särskilt mycket till val. Hon kunde inte sticka i det här läget. Hon var finansiellt och etiskt tvungen att stanna.

Hon fick helt enkelt försöka att balansera på linan som Margots korta stubin satt upp, för att undvika att få sitt tredje och sista förmaning.

KAPITEL FEM

Cassie öppnade ögonen och stirrade med förvirring in i det obekanta taket. Det tog henne ett par ögonblick att orientera sig själv och förstå var hon var någonstans—i Ellas säng, med morgonljuset som skingrade gardinerna. Ella sov fortfarande, halvt begravnen under täcket. Cassies bakhuvud dunkade när hon rörde på sig och smärtan påminde henne om allt som hänt under natten.

Hon satte sig snabbt upp med Margots ord i åtanke. Det svidande slaget. Varningen hon hade fått. Det stämde att hon borde ha sett till Ella direkt, men ingenting av det som hände efteråt var rättvist. När hon försökte att stå upp för sig själv hade hon bara straffats ytterligare. Hon kanske var tvungen att diskutera husreglerna med Duboisfamiljen denna morgon för att se till att situationen inte upprepades.

Varför hade inte hennes alarm tjutit ännu? Hon hade satt det på 6.30 i hopp om att vara punktlig till frukosten klockan sju.

Cassie plockade upp mobilen och överraskades av ett dött batteri. Att konstant söka efter täckning måste ha dränerat det snabbare än vanligt. Hon kröp försiktigt ur sängen, återvändande till sitt rum, anslöt strömsladden och väntade ängsligt på att den skulle komma igång.

Hon svor under andan när hon såg att klockan nästan var 7.30. Hon hade försovit sig; det var dags att få upp alla ur sängarna så

snabbt som möjligt.

Hon skyndade tillbaka till Ellas rum och drog gardinerna åt sidan.

”God morgon,” sa hon. ”Det är en vackert solig dag och frukosten väntar.”

Men Ella ville inte kliva upp. Hon måste ha kämpat sig tillbaka till sömns efter sin mardröm och vaknat på dåligt humör. Vresig och trött klamrade hon sig tårögt fast vid täcket när Cassie försökte dra bort det. Till slut mindes hon godiset hon hade med sig och tog till med mutor för att få henne ur sängen.

”Om du är klar inom fem minuter kan du få choklad.”

Till och med efter den taktiken kvarstod besväret. Ella vägrade att ta på sig kläderna som Cassie hade valt ut.

”Jag vill ha klänning idag,” insisterade hon.

”Men Ella, du kommer att frysa när du går ut.”

”Bryr mig inte. Jag vill ha klänning.”

Cassie lyckades till sist nå en kompromiss genom att leta fram den varmaste klänningen hon kunde hitta—en långärmad korderojklänning med höga strumpor och stövlar med fleece-innertyg. Ella satt på sängkanten med svingande ben och en darrande underläpp. Ett barn klart, två kvar.

När hon öppnade Marcs sovrumsdörr fylldes hon av lättnad vid åsynen av Marc som redan var vaken och ur säng. Klädd i röd pyjamas satt han på golvet och lekte med leksakssoldater, spridda överallt. Den stora leksakslådan i metall under hans säng stod öppen och var omgiven av leksaksbilar och bondgårdsdjur i

plast. Cassie fick se sig för när hon klev över golvet för att inte trampa på någon av leksakerna.

”Hej, Marc. Ska vi gå och äta frukost? Vad vill du ha på dig?”

”Jag vill inte ha på mig nånting. Jag vill leka,” sa Marc.

”Du kan fortsätta leka efteråt, men inte nu. Vi är sena, så vi måste skynda oss.”

Marc's svar var en explosion av tårar.

”Snälla, gråt inte,” bad Cassie, medveten om de ovärderliga sekunderna som tickade förbi. Hans gråt bara eskalerade, som om det livnärde sig på hennes panik. Han totalvägrade att byta kläder—inte ens löftet om choklad fick honom att ändra sig. Till sist, helt slut på tålamod, tvingade Cassie på ett par tofflor på hans fötter, satte en leksoldat i hans ena hand, tog grepp om hans andra och övertalade honom att följa med ut.

När hon knackade på hos Antoinette fick hon inget svar. Rummet stod tomt, sängen var bäddad och ett rosa nattlinne låg vikt på kudden. Förhoppningsvis hade Antoinette begett sig till frukosten på eget bevåg.

Pierre och Margot satt redan i familjematsalen. Pierre hade på sig kostym och Margot var även hon propert klädd, med felfritt smink och hår som föll i lockar över hennes axlar. Hon höjde blicken när de kom in och Cassie kände hur hela ansiktet brände till. Hastigt hjälpte hon Ella upp i ena stolen.

”Förlåt, vi är lite sena,” ursäktade hon nervöst, som om hon redan förlorat ett viktigt slag. ”Antoinette var inte på sitt rum. Jag är inte säker på var hon är.”

”Hon har redan ätit klart. Hon övar piano.” Pierre gestikulerade mot musikrummet och hällde upp mer kaffe. ”Lyssna... Du kanske känner igen musiken—’Donauvalsen’.”

Svagt hördes ett skickligt återgivande av en melodi som mycket riktigt klingade bekant.

”Hon har talang,” erbjöd Margot, men den sura tonen i hennes kommentar passade inte orden. Cassie såg ängsligt på henne. Skulle hon säga något om det som hänt kvällen innan?

När Margot bara stirrade tillbaka i lugn tystnad började Cassie undra om hon mindes fel. Bakhuvudet var ömt och svullet från när hon halkade, men när hon rörde den vänstra sidan av sitt ansikte fanns där inget tecken på att hon blivit slagen. Eller var det kanske den högra kinden? Det skrämde henne att hon inte längre kunde minnas. Hon tryckte fingrarna mot den högra kinden men inte heller där fanns någon öm hud.

Cassie sa åt sig själv att sluta oroa sig över detaljerna. Efter att ha slagit i huvudet så hårt kunde hon inte minnas allt särskilt klart, det fanns till och med chans för hjärnskakning. Margot hade definitivt hotat henne, men Cassies yrsel kan ha fantiserat ihop själva slaget. Hon hade trots allt varit både utmattad, desorienterad och nyvaken från en mardröm.

Hennes tankar avbröts av Marc som krävde frukost. Cassie hällde upp ett glas apelsinjuice till båda barnen och serverade mat från frukostbrickorna. Ella insisterade att ta de allra sista bitarna ost och skinka, så Cassie själv fick nöja sig med en syltcroissant och några fruktbitar.

Margot drack sitt kaffe i stillhet och stirrade ut genom fönstret. Pierre bläddrade genom tidningen och åt en skiva rostat bröd. Var deras frukostar alltid så här tysta? Ingen av föräldrarna visade lust att interagera med henne, barnen, eller ens varandra. Var det för att hon var i trubbel?

Kanske kunde hon vara den som startade konversationen och redde ut saker och ting. Hon behövde be om ursäkt rent formellt för hur sent hon tagit sig till Ellas rum men samtidigt tyckte hon inte att hennes straff varit rimligt.

Cassie virkade noggrant samman orden i sitt huvud.

”Jag vet att jag tog för lång tid på mig att se till Ella i natt. Jag hörde inte att hon grät men nästa gång ska jag lämna min sovrumsdörr öppen. Dock tycker jag inte att jag blev rättvist behandlad. Jag blev hotad och misshandlad och fick ta emot två varningar inom loppet av lika många minuter, så kan vi snälla etablera några grundregler tillsammans?”

Nej, det dög inte. Det var för framfusigt. Hon ville inte verka antagonistisk. Här krävdes en mjukare taktik, en som inte skulle göra Margot till hennes fiende.

”Är det inte en underbar morgon?”

Ja, det skulle vara en bra öppningsreplik och kunde inleda konversationen från en optimistisk ståndpunkt. Utifrån det kunde hon leda dem till det hon egentligen ville säga.

”Jag vet att jag tog för lång tid på mig att se till Ella i natt. Jag hörde inte att hon grät men nästa gång ska jag lämna min sovrumsdörr öppen. Hur som helst skulle jag vilja diskutera

några husregler, angående hur vi behandlar varandra och när varningar är rimliga att ges, så att jag kan försäkra mig om att jag gör mitt bästa.”

Cassie harklade sig och lade ned gaffeln. En nervös knut tog upp utrymmet i hennes hals.

Men just när hon öppnade munnen för att prata vek Pierre ihop sin tidning och ställde sig tillsammans med Margot upp från stolarna.

”Ha en fin dag i dag, barn,” sa Pierre. De lämnade rummet.

Cassie glodde efter dem, konfunderad. Hon hade ingen aning om vad hon skulle göra nu. Hon hade blivit tillsagd att barnen skulle vara klara vid åtta—klara för vad?

Bäst var kanske att kila efter Pierre och fråga. Hon begav sig mot dörren men när hon sträckte sig efter dörrhandtaget, kolliderade hon nästan med en kvinna iklädd hembiträdsuniformen som kom tassande med ett fat mat i händerna.

”Ah—oj! Så där. Vilken räddning.” Hon fick nytt tag om brickan och puttade tillbaka assietten med skinka till sin plats. ”Du är den nya au pairen, eller hur? Jag är Marnie, huvudhushållaren.”

”Trevligt att träffas,” sa Cassie och insåg att detta var det första leendet hon hade sett hela dagen. Efter att ha presenterat sig tillade hon, ”Jag skulle precis gå och fråga Pierre vad barnen har att göra idag.”

”Försent. Han har åkt redan; de var på väg till bilen när jag

mötte dem. Gav han dig inga instruktioner?”

”Nej. Ingenting.”

Marnie satte ned brickan och Cassie gav Marc mer ost innan hon unnade sig själv rostebröd, skinka och ett hårdkokt ägg. Ella vägrade äta maten på sin tallrik och puttade i stället runt den med gaffeln.

”Du kanske kan fråga barnen själva,” föreslog Marnie. ”Antoinette vet om det är något särskilt inbokat. Fast jag skulle föreslå att du väntar tills hon har spelat klart. Hon gillar inte att man avbryter hennes koncentration.”

Inbillade hon sig eller himlade Marnie med ögonen åt sina ord? Uppmuntrad undrade Cassie om hon hade hittat en vän. Hon behövde trots allt en allierad i det här huset.

Just nu fanns dock ingen tid att knyta vänskapsband. Marnie hade uppenbarligen något brådskanie på gång; hon samlade ihop tomma fat och smutsiga tallrikar samtidigt som hon frågade Cassie om det var något problem med hennes rum. Cassie förklarade snabbt tillståndet och, efter att ha lovat att byta lakan och glödlampa innan lunchtid, försvann hushållerskan ut ur rummet.

Ljudet från pianot hade tystnat, så Cassie begav sig mot musikrummet bredvid hallen.

Antoinette höll precis på att stoppa undan notpapperna. Hon vände sig om och mötte Cassies blick när hon kom in. Antoinette var fint klädd i en kungsblå klänning. Hennes hår var uppsatt i en hästsvans och hennes skor glänste.

”Vad vacker du ser ut, Antoinette. Klänningen har en jättefin färg,” sa Cassie och hoppades att komplimangen kunde göra henne något omtyckt av den fientliga flickan. ”Har du något planerat idag? Några aktiviteter eller så?”

Antoinette tog ett ögonblicks fundering innan hon skakade på huvudet.

”Inget idag,” sa hon beslutsamt.

”Marc och Ella, då? Har de något inplanerat?”

”Nej. I morgon. Marc har fotbollsträning.” Antoinette fällde ned pianolocket.

”Tja, finns det något du skulle vilja göra?” Kanske genom att låta henne välja själv kunde de komma bättre överens.

”Vi skulle kunna ta en promenad i skogen. Det tycker vi alla om.”

”Var ligger skogen?”

”En och en halv kilometer bort, ungefär.” Den mörkhåriga flickan gestikulerade vagt. ”Vi kan gå direkt. Jag visar vägen. Jag måste bara byta kläder.”

Cassie hade antagit att skogen låg alldeles intill och förvånades över Antoinettes svar. Men en promenad bland träden—det lät trevligt, nyttigt. Cassie var säker på att det var något Pierre skulle tillåta.

*

Tjugo minuter senare var de redo att ge sig av. Cassie kikade in i varenda rum på väg ned för trappan med barnen i hopp om att skåda Marnie eller någon av de andra hushållerskorna, för att

informera någon om vart de skulle.

Hon stötte inte på någon och hade ingen aning om var hon skulle börja leta. Antoinette var otålig och hoppade från fot till fot med extas, så Cassie beslutade att det var viktigare att bevara hennes goda humör, särskilt med tanke på att de inte skulle vara borta allt för länge. De begav sig ned för grusvägen med Antoinette i led.

Bakom en stor ek fick Cassie syn på en rad stall, fem stycken totalt—hon hade lagt märke till dem när hon kom fram dagen innan. Hon gick mot stallen för att få en närmare blick men fann att de stod tomma och mörka med öppna dörrar. Åkern bakom var obebodd; trägrinden som ramade in den var trasig på flera ställen och grinden dinglede från gångjärnen, omgiven av vildvuxet gräs.

”Har ni hästar här?” frågade hon Antoinette.

”Vi hade det för flera år sen, men inte på länge,” svarade hon. ”Ingen av oss rider längre.”

Cassie stod kvar en stund och stirrade in i de tomma stallen, som om hon hade svårt att ta in bombnedslaget.

Maureen hade gett henne felaktig och riktigt utdaterad information.

Hästarna hade varit en stor del av hennes beslut att komma hit. De var ett incitament. När hon hörde om dem lät hela stället bättre, mer tilltalande, livligare. Men de var borta sedan länge.

Under intervjun hade Maureen konstaterat att det fanns möjlighet för henne att lära sig att rida. Varför hade hon

missuppfattat en sådan sak och vad mer kunde hon ha sagt som inte var sant?

”Kom nu!” Antoinette drog i hennes jackärm otåligt. ”Vi måste gå!”

När Cassie vände sig tillbaka mot vägen blev det tydligt att det inte fanns någon anledning för Maureen att ljuga. Resten av hennes beskrivning av huset och familjen hade stämt ganska bra och som byråägare kunde hon inte annat än föra vidare den fakta hon blivit tilldelad.

I så fall innebar det att det var Pierre som hade ljugit. Det, om något, var ännu mer oroväckande.

När de hade svängt bortåt och herrgården var utom synhåll saktade Antoinette ned, allt annat än för tidigt för Ella som länge hade klagat på att hennes skor skavde.

”Sluta gnälla,” sa Antoinette. ”Kom ihåg vad Papa säger: du bör inte klaga.”

Cassie plockade upp Ella och bar henne, kände hur hennes knubbiga vikt ökade för varje steg. Hon bar redan på ryggsäcken som var uppstoppad med allas jackor och de sista Euro-mynten som skramlade i hennes ficka.

Marc gjorde små glädjesprång framför dem, rev loss kvistar från buskarna och kastade dem över vägen som spjut. Cassie fick gång på gång påminna honom att hålla sig borta från asfalten. Han var så ouppmärksam att han lätt kunde skutta över till körfältet och mitt framför en bil.

”Jag är hungrig!” klagade Ella.

Irriterat mindes Cassie flickans orörda frukosttallrik.

”Det finns en kiosk runt hörnet,” sa Antoinette. ”De säljer dricka och snacks.” Hon verkade så ovanligt munter den här morgonen och Cassie hade ingen aning varför. Hon var dock bara glad att Antoinette verkade slappna av runt henne.

Hon hoppades att butiken skulle sälja billiga armbandsur; utan sin mobil hade hon inget sätt att veta vad klockan var. Det visade sig dock vara en handelsträdgård, fylld med fröplantor, småträd och gödningsmedel. Kiosken vid kassan sålde bara läsk och snacks—den gamla kassören som satt på en barstol bredvid en gasvärmare förklarade att det var allt som fanns. Priserna var orimligt höga och hon kände hur stressen tog över när hon räknade sin magra budget och köpte choklad och juice till vartdera barnet.

Samtidigt som hon betalade, rusade de tre barnen över vägen för att se närmare på en åsna. Cassie ropade efter dem att komma tillbaka men blev ignorerad.

Den gråhåriga mannen ryckte på axlarna och sa med sympati: ”Barn förblir barn. De ser bekanta ut... Bor ni i närheten?”

”Ja, det gör vi. De är Dubois barn. Jag är deras nya au pair. Det är min första dag på jobbet,” förklarade Cassie.

Hon hade hoppats på en grannes bekantskap men i stället vidgades butiksbiträdets ögon oroligt.

”Den familjen? Jobbar du för dem?”

”Ja.” Cassies rädslor susade tillbaka. ”Vadå då? Känner du dem?”

Han nickade.

”Vi känner alla till dem här. Och Diane, Pierres fru, brukade köpa växter från mig ibland.”

Han såg hennes förbryllade uttryck.

”Barnens mamma,” fortsatte han. ”Hon gick bort förra året.”

Cassie stirrade på honom med tankar som flög i en virvelvind. Hon kunde inte tro vad hon precis hört.

Barnens mamma hade dött—för inte mindre än ett år sedan. Varför hade ingen nämnt det? Inte ens Maureen hade sagt något. Cassie hade tagit för givet att Margot var deras mamma men förstod nu sin naivitet; Margot var alldeles för ung för att vara mamma till en tolvåring.

Detta var en familj som nyligen gått igenom en stor förlust, slitits isär av en tragedi. Maureen borde ha förvarnat henne om det.

Men Maureen hade inte vetat om att hästarna var borta, eftersom ingen hade sagt det till henne. Med ett hugg av rädsla undrade Cassie om Maureen inte heller var varse om detta.

Vad hade hänt Diane? Hur hade hennes bortgång påverkat Pierre, barnen, familjedynamiken? Hur kände de angående hur snabbt Maureen hade flyttat in? Inte konstigt att spänningen var så påtaglig, spänstig som en vajer, i varenda interaktion som pågick inom husets väggar.

”Det—det var verkligen synd,” stammade hon när hon insåg hur noggrant butiksbiträdet iakttog henne. ”Jag visste inte att det var sån kort tid sedan hon dog. Jag antar att de alla blev ganska

hårt påverkade.”

Med en djup rynka i pannan gav butiksbiträdet henne växeln. Hon lade den ynka penningen i fickan.

”Du känner till familjehistorien, förmodar jag.”

”Jag vet inte jättemycket faktiskt. Jag skulle uppskatta det om du ville berätta lite.” Cassie lutade sig oroligt över kassabänken.

Han skakade på huvudet.

”Det är inte upp till mig att avslöja sånt. Du jobbar för familjen.”

Vad spelar det för roll? tänkte Cassie. Hon kände en nagel tränga in i ett annat fingers nagelband och insåg att hon återigen var tillbaka till sin stressvana. Tja, stressad kände hon sig definitivt. Det den gamla mannen hade berättat var oroväckande nog men att han vägrade elaborera gjorde saken ännu värre. Om hon var ärlig med honom kanske han kunde öppna upp sig mer.

”Jag förstår inte situationen där alls. Jag blir rädd att jag har fått vatten över huvudet. För att vara ärlig var det aldrig ens nån som berättade att Diane hade dött. Jag vet inte hur det hände eller hur saker och ting var innan. Om jag fick en tydligare bild skulle det nog hjälpa.”

Han nickade, såg mer förstående ut, men sedan ringde telefonen i rummet bakom och hon visste att chansen var förbi. Han gick ut för att svara och stängde dörren bakom sig.

Besviket vände sig Cassie från disken, drog väskan över axeln och kände hur mycket tyngre den var än tidigare. Det var dock kanske uppenbarelsen hon fått från butiksbiträdet som tyngde

ned henne. När hon lämnade butiken undrade hon om hon skulle få chansen att återvända och prata med honom i enrum. Vad det än var för hemligheter han bar på gällande Duboisfamiljen, var hon i desperat behov att blottlägga dem.

KAPITEL SEX

Ett förfärat skrik från Ella drog ned Cassie på jorden igen. Hennes blick drogs till andra sidan vägen där hon till sin fasa såg att Marc hade klättrat igenom en öppning i staketet och matade grästuvor till en växande grupp håriga, gråa åsnor—fem så här långt—täckta av torkad lera. De sänkte öronen och nafsade på varandra runtom honom.

Ella skrek igen när en av åsnorna knuffade till Marc så att han föll på rygg.

”Kom ut därifrån!” ropade Cassie och rusade över vägen. Hon lutade sig genom staketet, grabbade tag i hans tröja och drog ut honom innan han hann bli nedtrampad. Hade ungen dödslängtan? Hans tröja var genomvåt och lortig och hon hade ingen extra med sig. Lyckligtvis sken fortfarande solen, men hon kunde se hur molnen hopade sig västerut.

När hon gav Marc hans choklad mulade han in hela kakan i munnen, fyllde båda kinderna. Han skrattade så att smulor sprutade över marken innan han sprang ikapp Antoinette.

Ella avvisade chokladen som hon erbjöds och började gråta högt.

Cassie tog upp henne i famnen igen.

”Vad är det? Är du inte hungrig?” frågade hon.

”Nej. Jag saknar Mama,” snyftade hon.

Cassie kramade om henne, kände Ellas kind värma sin egen.

”Förlåt, Ella. Förlåt. Jag hörde precis. Du måste sakna henne som attan.”

”Jag önskar Papa kunde säga vart hon åkte,” jämrade sig Ella.

”Men...” Cassie fann inga ord. Butiksbiträdet hade tydligt konstaterat att Diane Dubois var död. Varför trodde Ella något annat? ”Vad sa din Papa till dig?” frågade hon försiktigt.

”Han sa att hon åkte bort. Han ville inte säga vart. Han sa bara att hon stack. Varför stack hon? Jag vill att hon kommer tillbaka!” Ella tryckte huvudet mot Cassies axel och snörvlade sorgset.

Cassies tankar virvlade. Ella måste ha varit runt fem år när det hände och borde ha förstått vad ’död’ innebar. Det borde ha funnits chanser att sörja klart; en begravning. Eller inte.

Hon kunde knappt överväga alternativet. Att Pierre avsiktligt ljög till Ella om sin frus bortgång.

”Ella, var inte ledsen,” sa hon och strök Ellas axlar tröstande. ”Ibland måste människor åka bort och kan inte komma tillbaka.” Hon tänkte på Jacqui och undrade om hon någonsin skulle få reda på vad som hänt henne. Att inte veta var förfärligt. Döden, fastän tragisk, var åtminstone slutlig.

Cassie kunde bara föreställa sig vandan som Ella gick igenom i tron att hennes egen mor hade övergett henne utan ett ord. Inte undra på att hon hade mardrömmar. Hon kände sig tvungen att ta reda på sanningen, utifall det pågick något djupare. Att fråga Pierre var för avskräckande och hon vågade inte nämna det om inte han tog upp ämnet först. Kanske skulle de andra barnen

berättade sina versioner om hon frågade vid rätt tillfälle. Det vore kanske den bästa startpunkten.

Antoinette och Marc väntade vid ett vägskäl. Äntligen såg Cassie skogen som låg framför dem. Antoinette hade underskattat avståndet; de måste ha gått åtminstone fem kilometer och handelsträdgården var den sista byggnaden de hade sett. Vägen blev till en smal stig med sprucken asfalt, inramad av oklippta buskar.

”Du och Ella kan ta den vägen,” sa Antoinette och pekade mot en igenväxt stig. ”Det är en genväg.”

Tacksam för en kortare sträcka begav sig Cassie ned för stigen, puttade undan buskaget.

Halvvägs igenom började huden på hennes armar att bränna så smärtsamt att hon tjöt till—hade hon stuckits av getingar? Hon såg ned och fann svullna utslag över hela armarna, där buskarnas löv hade snuddat vid henne. Då skrek Ella till.

”Mitt knä svider!”

Hennes hud svällde upp med nässelutslag, djupt röda i kontrast till hennes mjuka, bleka hy.

Cassie duckade för sent och en lövig kvist drog henne rakt över ansiktet. Med ens spred sig svidandet och hon utbrast av smärta.

Bakom sig hörde hon Antoinettes gälla, upphetsade skratt.

”Håll ansiktet mot min axel,” beordrade Cassie och höll armarna beskyddande om den unga flickan. Med ett djupt andetag vadade hon igenom buskaget och sköt förblindat undan de stickande löven tills de nådde en öppning i skogen.

Antoinette skrek av glädje och vek sig dubbel över en trädstam som låg längs marken. Marc gjorde detsamma, smittad av hennes munterhet. Ingendera verkade bry sig om Ellas upprörda tårar.

”Du visste att det fanns giftsumak där!” anklagade Cassie henne samtidigt som hon släppte ned Ella.

”Brännässlor,” rättade Antoinette och brast sedan ut i ännu en explosion av skratt. Det fanns ingenting vänligt i ljudet—det var ren skadeglädje. Hon visade sitt sanna jag som var fullständigt obarmhärtigt.

Cassies egen ilska överraskade henne. För ett ögonblick ville hon ingenting annat än att slå Antoinettes sluga, fnittrande ansikte så hårt hon kunde. Styrkan i hennes raseri skrämde henne. Hon gick fram och höjde handen innan hon återfann sinnet och genast sänkte den igen, i chock över vad hon nästan hade gjort.

Hon vände sig bort, öppnade ryggsäcken och grävde efter den enstaka vattenflaskan de hade tagit med. Hon gned kallt vatten över Ellas knä och sin egen hud i hopp om att det skulle lindra svidandet, men varje gång hon rörde svullnaderna verkade hon göra saken värre. Hon såg sig omkring efter en vattenkran eller fontän där hon kunde låta vattnet strila fritt över utslaget.

Det fanns dock ingenting. Skogen var inte den familjevänliga destinationen hon hade förväntat sig. Det fanns inga bänkar, inga anslagstavlor. Inga sopkorgar, kranar, fontäner. Inga riktiga stigar. Bara den uråldriga, mörka skogen med massiva bokträd, furor och granar som höjdes över tuvorna på marken.

”Vi måste gå hem nu,” sa hon.

”Nej,” protesterade Marc, ”Jag vill utforska.”

”Det här är ingen säker plats att utforska. Det finns inte ens en stig. Och det är för mörkt. Du borde ta på dig jackan innan du blir förkyld.”

”Ingen förkylning hinner ikapp mig!” Med ett busigt anlete pilade han iväg, sicksackade kvickt mellan träden.

”Helvete!” Cassie rusade efter honom. Hon bet ihop tänderna när kvistar och grenar rev hennes inflammerade armar. Han var mindre och snabbare än henne och hans skratt retade henne när han dök in under buskarna.

”Marc, kom tillbaka!” ropade hon.

Hennes ord verkade bara egga på honom. Hon följde envist efter honom, hoppades att han skulle bli trött eller helt enkelt ge upp.

Hon hann till slut ikapp honom när han stannade för att hämta andan och sparka på grankottar. Hon grep tag i hans arm innan han hann fly igen.

”Det är ingen lek. Ser du, det är en ravin där framme.” Marken vek sig brant nedåt och längre fram hördes ett vattendrag.

”Nu går vi tillbaka. Det är dags att vända hem.”

”Jag vill inte gå hem,” muttrade Marc och släpade fötterna efter sig bakom henne.

Inte jag heller, tänkte Cassie, och kände ett plötsligt medlidande.

När de kom tillbaka till skogsöppningen var Antoinette den

enda där. Hon satt på sin hopvikta jacka och flätade håret över axeln.

”Var är din syster?” frågade Cassie.

Antoinette såg upp på henne, till synes obekymrad.

”Hon såg en fågel efter att du stack och ville kolla närmare på den. Jag vet inte vart hon gick.”

Cassie stirrade förfärat på Antoinette.

”Varför följde du inte med henne?”

”Du sa inte åt mig att göra det,” sa Antoinette med ett svalt leende.

Cassie andades tungt, försökte kontrollera vågen av ilska som kom tillbaka. Antoinette hade rätt. Hon borde inte ha övergett barnen utan att varna dem om att gå iväg.

”Åt vilket håll gick hon? Säg exakt var du såg henne sist.”

Antoinette pekade. ”Ditåt.”

”Jag går och letar efter henne.” Cassie kämpade med att hålla tonen lugn. ”Stanna här med Marc. Gå inte—inte—ifrån den här öppningen. Och låt inte din bror försvinna ur din syn. Förstått?”

Antoinette nickade frånvarande och kammade fingrarna genom håret. Cassie kunde bara hoppas att hon skulle göra som hon blivit tillsagd. Hon gick dit Antoinette hade pekat och höll händerna som en tratt runt munnen.

”Ella?” ropade hon så högt hon kunde. ”Ella?”

Hon väntade, hoppades att ett svar eller fotsteg skulle höras, men fick ingen respons. Allt hon hörde var det vaga rasslandet av löv som kittlades av vinden.

Kunde Ella ha kommit långt nog att inte höra henne ropa?
Eller hade något hänt henne?

Panik övertog hennes kropp och hon började springa.

KAPITEL SJU

Cassie sprang djupare in i skogen, flög fram mellan träden. Hon skrek ut Ellas namn, bönade efter ett svar. Ella kunde vara var som helst; det fanns ingen markant stig för henne att följa. Skogen var mörk och kuslig, vinden tog hårdare tag och träden verkade dämpa hennes rop. Ella kunde ha fallit ned i en ravin eller snubblat och slagit i huvudet. Hon kunde ha kidnappats av en luffare. Vad som helst kunde ha hänt henne.

Cassie gled ned för mossiga backar och stapplade över trädrötter. Hennes ansikte revs upp på hundratals olika ställen och hennes hals var öm från allt skrikande.

Till slut stannade hon upp för att hämta andan. Svetten kändes kall och klibbig under vindens beröring. Vad skulle hon göra nu? Det började bli mörkt. Hon kunde inte ödsla mer tid åt att leta utan att sätta dem i fara allihop. Handelsträdgården var det närmaste stället med en telefon, om det fortfarande var öppet. Hon kunde stanna till där, berätta för butiksbiträdet vad som hade hänt och be om att få ringa polisen därifrån.

Det kändes som hundratals år passerade under tiden hon sökte sig tillbaka dit hon kommit från—och hundratals felvändningar. Hon bad att de andra satt kvar där hon hade lämnat dem. Och hon hoppades bortom allt hopp att Ella hade hittat tillbaka på egen hand.

När hon nådde skogsöppningen satt Antoinette och knöt ihop

löv i en liten kedja medan Marc sov på en hop av deras jackor.

Ingen Ella.

Hon föreställde sig den stormande ilskan som skulle möta dem där hemma. Pierre skulle vara rimligt rasande. Margot skulle vara rent ut sagt grym. Ficklampor skulle skina upp natten när grannskapet tillsammans letade efter en liten flicka som var borttappad, skadad eller värre, helt på grund av Cassies oaktsamhet. Det var hennes fel och hennes nederlag.

Hemskheten i situationen överväldigade henne. Hon kollapsade mot ett träd och begravde ansiktet i händerna i ett desperat försök att kontrollera sina snyftningar.

Då sa Antoinette i en silverklar röst: ”Ella? Du kan komma fram nu!”

Cassie tittade upp och stirrade klenetroget när Ella kravlade fram bakom en fallen trädstam och borstade löv från sin kjol.

”Vad...” Hennes röst var hes och skakig. ”Var var du?”

Ella log glatt.

”Antoinette sa att vi lekte kurragömma och att jag inte fick komma fram när du ropade, annars förlorade jag. Jag fryser nu —kan jag få min jacka?”

Chocken klubbade Cassie rakt i ansiktet. Hon hade aldrig trott att någon kunde komma på en sådan skadeglad idé.

Det var inte bara fräckheten, det var beräkningen i hennes handlingar som gav Cassie rysningar. Vad motiverade Antoinette att plåga henne och vad skulle få henne att sluta? Cassie kunde inte förvänta sig mycket till hjälp från föräldrarna. Att vara snäll

hade inte fungerat och raseri var precis vad Antoinette ville få ur henne. Antoinette satt med alla kort och hon visste det.

Nu var de på väg hem oförlåtligt sent utan att ha sagt till någon vart de skulle. Barnen var smutsiga, hungriga, törstiga och utmattade. Hon fruktade att Antoinette hade gjort mer än nog för att hon skulle få sparken.

En lång, kall och obekväm promenad tog dem tillbaka till herrgården. Ella insisterade på att bli buren hela vägen och Cassies armar var nära nog att ge upp när de väl nådde hem. Marc svansade efter, muttrande, för trött för att göra mer än kasta en sten då och då på fåglarna i häckarna. Inte ens Antoinette verkade få mycket glädje ur sin vinst utan lunkade trumpet på.

När Cassie knackade på porten flög den upp med en gång. Margot stod på andra sidan med ett ansikte rodnat av ilska.

”Pierre!” vrålade hon. ”Nu är de hemma.”

Cassie började darra när hon hörde de arga fotstegen.

”Var i herrans namn har ni varit?” brölade Pierre. ”Vad är det för ansvarslöshet?”

Cassie svalde hårt.

”Antoinette ville gå till skogen. Så vi tog en promenad.”

”Antoinette—vad? Hela dagen? Vad fan lät du henne göra det för och varför följde du inte dina instruktioner?”

”Vilka instruktioner?” Hon kände hur hon nästan kröp ihop under hans vrede—Cassie önskade inget annat än att springa och gömma sig, precis som hon hade gjort när hon var tio år gammal och hennes pappa fick ett av sina utbrott. När hon kikade

över axeln såg hon att barnen kände likadant. Deras förskräckta ansikten gav henne modet hon behövde för att se Pierre i ögonen, trots hur mycket hennes knän skakade.

”Jag lämnade en lapp på din sovrumsdörr.” Med ansträngning lyckades han tala i normal ton. Han hade kanske också lagt märke till barnens reaktioner.

”Jag såg ingen lapp.” Cassies ögon smög mot Antoinette men hennes blick var neddragen och hennes axlar spända.

”Antoinette skulle vara med på ett pianoframträdande i Paris. En buss kom för att hämta henne klockan halv nio men då var ingen här. Marc hade dessutom fotbollsträning i stan vid tolv.”

En kall knut drogs åt i Cassies mage när hon insåg hur allvarliga konsekvenserna av hennes handlingar hade varit. Hon svek Pierre—och flera andra—på värsta möjliga sätt. Dagen skulle ha varit ett test för att se hur duktig hon var på att organisera barnens scheman. I stället drog de på en oplanerad utflykt mitt ute i ingenstans och missade viktiga evenemang. Om hon var Pierre skulle hon vara minst lika förbannad.

”Jag är så ledsen,” muttrade hon.

Hon vågade inte berätta för Pierre hur barnen hade lurat henne, även om han säkerligen misstänkte det. Om hon gjorde det skulle de kanske få ta smällen av hans vrede.

En gonggong ljud från matsalen och Pierre såg ned på sin armbandsklocka.

”Vi tar det sen. Gör dem redo för middag nu. Snabbt, innan maten blir kall.”

Snabbt var lättare sagt än gjort. Det tog över en halvtimme—och fler tårar—innan Marc och Ella var rena och klädda i sina pyjamaskläder. Tack och lov skötte sig Antoinette perfekt och Cassie undrade om hon kände sig överväldigad av konsekvenserna hon hade orsakat. När det gällde Cassie själv, var hon närmare bortdomnad från vilken massiv katastrof dagen hade blivit. Hon var nästan dyngsur från att bada barnen men hade inte tid att ta en dusch. Hon drog på sig en torr tröja och såg hur blåsorna på hennes armar blossade upp igen.

De marscherade otröstligt ned till matsalen.

Pierre och Margot väntade i vardagsrummet bredvid matsalen. Margot sippade på ett glas vin medan Pierre hällde upp en grogg.

”Och till sist är vi redo att äta,” observerade Margot koncist.

Middagen bestod av en fiskgryta och Pierre insisterade att de två äldre barnen serverade sig själva men lät Cassie hjälpa Ella.

”De måste lära sig vett och etikett vid en tidig ålder,” sa han och nyttjade resten av middagen att lära dem det rätta tillvägagångssättet.

”Lägg servetten i knät, Marc. Inte slänga på golvet. Armbågarna håller man in; Ella vill inte bli knuffad av dig när du äter.”

Grytan var fyllig och utsökt och Cassie var utsvulten men Pierres harang räckte för att vem som helst skulle tappa matlusten. Hon såg till att ta små, försiktiga tuggor och sneglade då och då på Margot för att försäkra sig om att hon skötte sig

enligt den franska etiketten. Barnen var utmattade, oförmögna att förstå vad deras far sa. Cassie kunde inte låta bli att önska att Margot skulle säga till Pierre att det var ett dåligt tillfälle för sådana petiga detaljer.

Hon undrade om middagarna hade sett annorlunda ut när Diane var vid liv och hur mycket dynamiken hade skiftat efter att Margot kom. Cassies egen mamma hade hållit locket på konflikten på sitt eget tysta vis, men det fick utbrott så fort hon försvann. Kanske hade Diane haft en liknande roll.

”Lite vin?” Till hennes förvåning fyllde Pierre hennes glas med vitt vin innan hon kunde tacka nej. Även detta var nog fransk etikett.

Vinet var väldoftande och fruktigt och efter bara några små klunkar kände hon alkoholen i sitt blod. Det fyllde henne med en känsla av välbehag och en farlig avslappning. Hon satte snabbt ned glaset, väl medveten om att hon inte kunde riskera någon blunder.

”Ella, vad gör du?” frågade Pierre irriterat.

”Jag kliar knät,” förklarade Ella.

”Varför använder du en sked?”

”Mina naglar är för korta. Vi gick igenom brännässlor,” sa Ella stolt. ”Antoinette visade en genväg. Jag stack mig på knät. Cassie stack sig över hela ansiktet och armarna. Hon grät.”

Margot smällde ned vinglasen.

”Antoinette! Igen?”

Cassie blinkade till, förvånad att det var något hon hade gjort

föret.

”Jag...” började Antoinette, men Margot var ohejdbar.

”Du är minsann en ond liten best. Det enda du gör är att röra till allting. Du tror att du är så listig, men du är bara en dum, elak och barnslig liten flicka.”

Antoinette bet sig i läppen. Margots ord satte sprickor i hennes svala, sansade skal.

”Det är inte hennes fel,” sa Cassie bestämt, innan hon ens hunnit överväga om det var smart att säga. Kanske hade alkoholen varit en dålig idé. ”Det måste vara svårt för henne att handskas med—” Hon avbröt sig själv med ens, på väg att nämna mammans död. Ella trodde dock på något helt annat och hon hade ingen aning om hur sanningen såg ut. Det var inte läge att fråga. ”Handskas med så mycket förändringar,” sa hon. ”I varje fall sa inte Antoinette åt mig att ta den vägen. Jag valde det själv. Ella och jag var trötta och det såg ut som en bra genväg.”

Hon vågade inte se på Antoinette medan hon pratade, utifall Margot skulle misstänka någon slags komplott, men hon lyckades fånga Ellas blick. Hon försökte förmedla något konspiratoriskt, få henne att förstå varför hon plötsligt tog hennes systers sida, och fick en diskret nickning till svar.

Cassie fruktade att hennes försvar skulle föra ut henne på ännu osäkrare marker men hon var tvungen att säga någonting. Trots allt visste hon hur det var att växa upp i en sprucken familj där krig hotade bryta ut vilken sekund som helst. Hon förstod hur viktigt det var att ha en äldre förebild att erbjuda skydd från

stormarna. Hur hade hon klarat sig utan Jacquis styrka under de svåra tiderna? Antoinette hade ingen som stod upp för henne.

”Så du väljer att ta hennes sida?” fräste Margot. ”Lita på mig, det är något du lär ångra, precis som jag har gjort. Du känner henne inte som jag gör.” Hon pekade en rödmålad, manikyrerad fingertopp mot Antoinette, som började gråta. ”Hon är precis som sin—”

”Sluta nu!” röt Pierre. ”Jag tolererar inte bråk vid middagsbordet. Margot, nu håller du tyst, du har sagt tillräckligt.”

Margot flög upp ur stolen som vältes med en hög duns.

”Säger du åt mig att hålla tyst? Då går jag. Men tro inte att jag inte har varnat dig. Du får det du förtjänar, Pierre.” Hon marscherade mot dörren och vände sig sedan om för att stirra ut Cassie med ohöljt hat.

”Ni får alla det ni förtjänar.”

KAPITEL ÅTTA

Cassie höll andan och lyssnade till Margots arga fotsteg som försvann genom korridoren. När hon sneglade runt bordet såg hon att hon inte var den enda i chock över kvinnans våldsamma utbrott. Marcs ögon var i tallrikstorlek och hans mun var snörpt. Ella sög på tummen. Antoinette rynkade pannan i knäpptyst ilska.

Med muttrade svordomar sköt Pierre bak sin stol.

”Jag tar hand om det,” sa han och stegade iväg mot dörren. ”Lägg barnen.”

Lättad att ha en tydlig uppgift ställde sig Cassie upp och såg sig omkring på tallrikarna och besticken på bordet. Skulle hon städa undan allt eller kunde hon be barnen om hjälp? Spänning hängde i luften, tjock som rök. Hon hoppades att en normal, vardaglig familjeaktivitet skulle späda ut den röken.

Antoinette såg var hennes blick låg.

”Låt det vara,” spottade hon ur sig. ”Nån kommer och städar sen.”

Cassie tvingade fram en vänlig ton och sa, ”Då så, då är det läggdags.”

”Jag vill inte sova,” protesterade Marc och gungade på stolen. När den tippade lite för långt bak tjöt han till i tillgjord skräck och grep tag i bordsduken. Cassie slängde sig till undsättning. Hon var snabb nog att hindra stolen från att ramla bakåt men för

sen att ta emot de två glas och tallriken som Marc drog ned på golvet.

”Gå upp,” beordrade hon i ett försök att låta sträng, men hennes röst var hög och ostabil tack vare hennes utmattning.

”Jag vill gå ut,” sa Marc och satte fart mot dörren. Med minnet av hur han hade hunnit ifrån henne i skogen dök Cassie efter honom. Han hade redan låst upp ytterdörren när hon hann ikapp honom, men hon lyckades få grepp om honom och hindra att han smet ut. Hon såg deras spegelbild i det mörka glaset. Den unga pojken med sitt rebelliska hår och ousäktliga uttryck—och hon själv. Hennes fingrar höll hårt i hans axlar, hennes ögon var uppspärrade och oroliga och ansiktet var lakansvitt.

Att se sig själv i det oväntade ögonblicket fick henne att inse just till vilken grad hon hade misslyckats i sina uppgifter så här långt. En hel dag hade gått sedan hon kom hit och inte för en minut hade hon haft kontroll. Hon lurade sig själv om hon trodde något annat. Hennes förväntningar om att passa in med familjen och älskas, eller åtminstone gillas, av barnen, kunde inte bli mer realistiskt. De hade inte en gnutta respekt för henne och hon hade ingen aning om hur hon skulle ändra på det.

”Läggdags,” upprepade hon tröttsamt. Hon höll sin hand på Marcs axel och drog nyckeln ur dörrlåset. Hon lade märke till en krok långt upp på väggen, sträckte sig och hängde nyckeln där. Sedan marscherade hon Marc upp för trappan utan att släppa. Ella följde med, tätt intill, medan Antoinette lunkade nedstämt bakom dem och smällde igen sin sovrumsdörr utan ens ett litet

”god natt.”

”Ska jag läsa en godnattsaga?” frågade hon Marc, men han skakade på huvudet. ”Okej. Ner i sängen med dig, då. Du kan gå upp tidigt i morgon och leka med soldaterna om du sover nu direkt.”

Det var den enda mutan hon kunde komma på och det verkade fungera—eller så var det bara utmattningen som till slut nådde ikapp pojken. Hur som helst, till hennes lättnad, gjorde han som hon bett honom. Hon drog upp täcket över hans kropp och märkte hur hennes händer skakade. Om han försökte smita en gång till visste hon att hon skulle nå sin brytpunkt och falla i gråt. Hon kände ingen säkerhet att han skulle stanna i sängen men just nu hade hon i alla fall gjort sitt jobb.

”Jag vill höra en saga.” Ella drog i hennes tröjärm. ”Kan du läsa för mig?”

”Självklart.” Cassie följde med henne till hennes sovrum och valde en bok från den tunna samlingen på hyllan. Ella hoppade i säng, gungade upp och ned på madrassen i extas, och Cassie undrade hur ofta hon hade fått höra godnattsagor tidigare. Det verkade inte vara en del av rutinen. I och för sig, tänkte Cassie, fanns det inte mycket till normal rutin någonstans i Ellas liv.

Hon läste den kortaste sagan hon kunde hitta, varpå Ella begärde en till. Orden flöt samman framför hennes ögon när hon nådde slutet på den andra sagan och stängde boken. När hon såg upp igen hade lyckligtvis Ella lugnats ned och var redan halvvägs i sömn.

Hon släckte lampan och stängde dörren. På väg ned för korridoren kikade hon in i Marcs rum så tyst hon kunde. Tack och lov var rummet fortfarande mörkt och tysta andetag hördes.

När hon öppnade Antoinettes dörr var lyset på. Antoinette satt upp i sängen och skrev i en rosa bok.

”Man knackar innan man kommer in,” skällde Antoinette. ”Det är regeln.”

”Förlåt. Jag lovar att göra så hädanefter,” ursäktade Cassie. Hon var rädd att Antoinette skulle eskalera den brutna regeln till ett helt argument men i stället vände hon ned blicken till sin bok, skrev ett par ord till och stängde den.

”Gör du klart dina läxor?” frågade Cassie, förvånad, eftersom Antoinette inte slog henne som en person som väntade med att göra klart saker i sista sekund. Hennes rum var fläckfritt. Kläderna hon hade tagit av sig tidigare var vikna i tvättkorgen och hennes skolväska, fint packad, stod under ett välorganiserat, vitt skrivbord.

Hon undrade om Antoinette kände att hennes liv saknade struktur och om hennes privata omgivning fick kompensera för det. Eller så var det helt enkelt så—eftersom den mörkhåriga lilla flickan hade varit tydlig med hur mycket hon hatade att ha en au pair—att hon ville bevisa hur lite hon behövde en barnvakt.

”Mina läxor är klara. Jag skrev i min dagbok,” sa Antoinette.

”Gör du det varje kväll?”

”Jag gör det när jag är arg.” Hon knäppte fast locket på sin penna.

”Jag är ledsen för det som hände i kväll,” sympatiserade Cassie. Det kändes som att gå på en frusen sjö som vilken sekund som helst kunde brista.

”Margot hatar mig och jag hatar henne,” sa Antoinette med darr i rösten.

”Nej, jag tror inte det,” protesterade Cassie, men Antoinette skakade på huvudet.

”Jo. Jag hatar henne. Jag önskar att hon dog. Hon har sagt sånt till mig förut. Det gör mig så arg att jag skulle kunna döda henne.”

Cassie stirrade på henne bestört.

Det var inte bara Antoinettes ord utan lugnet hon besatt när hon uttalade dem som skrämde henne. Hon hade ingen aning om hur man svarade på något sådant. Var det normalt för en tolvåring att ha sådana hämndlystna tankar? Antoinette behövde definitivt få hjälp med sin aggression av någon högre kvalificerad. En kurator, psykolog, eller till och med församlingspräst.

Men med tanke på avsaknaden av någon kompetent gissade Cassie att ansvaret låg på hennes egna axlar.

Hon gick igenom sina minnen, försökte komma ihåg vad hon hade sagt eller gjort när hon själv var i den åldern. Hur hon hade reagerat och hur hon hade känt när hennes egen situation spårade ur. Hade hon någonsin velat döda någon?

Hon mindes plötsligt en exflickvän som hennes pappa haft, Elaine, en blondin med långa, röda naglar och ett högljutt, gällt skratt. De hade hatat varandra vid första anblick. Under de sex

månaderna som Elaine var på plats hade Cassie avskytt henne passionerat. Hon kunde inte minnas att hon ville se henne död, men absolut ”borta”.

Det kanske var samma sak. Antoinette kanske var mer rättfram, helt enkelt.

”Det Margot sa var inte rättvist över huvud taget,” höll Cassie med—för det hade det inte. ”Men folk säger saker i affekt som de inte menar.”

Givetvis slank även sanningar ut i affekt, men det tänkte hon inte gå in på.

”Åh jo, hon menade det,” försäkrade Antoinette. Hon fiplade med pennan, vred på locket med våldsamma rörelser. ”Och Papa tar alltid hennes sida nu för tiden. Han tänker bara på henne och aldrig på oss. Det var annorlunda när min mamma levde.”

Cassie nickade. Även detta kunde hon relatera till.

”Jag vet,” sa hon.

”Hur vet du?” Antoinette såg på henne nyfiket.

”Min mamma dog när jag var ung. Min pappa tog också hem nya flickvänner—eh, jag menar, en ny fästmö—till huset. Det orsakade massor av bråk och elaka ord. De ogillade mig och jag ogillade dem. Men som tur var hade jag en storasyster.” Cassie rättade sig hastigt igen: ”Jag har en storasyster. Jacqui. Hon stod upp för mig och skyddade mig när det blev bråk.”

Antoinette nickade överensstämmande. ”Du tog min sida i kväll. Ingen har nånsin gjort det förut. Tack för det...”

Hon stirrade på Cassie med stora, blå ögon och Cassie kände en knut i halsen vid den oväntade tacksamheten.

”Det är därför jag är här,” sa hon.

”Förlåt att jag sa åt dig att gå igenom brännässlorna.” Hon sneglade ned på Cassies utslag, fortfarande svullna och inflammerade över hennes händer.

”Det är lugnt. Jag förstår att det var menat på skämt.” Tårar hotade att fylla hennes ögon när sympatin tog över hennes kropp. Hon hade inte förväntat sig att Antoinette ens kunde släppa ned sina väggar. Hon förstod hur ensam hon säkert kände sig, hur sårbar. Det var förfärligt att föreställa sig de verbala övergrepp hon hade tagit emot från Margot tidigare, utan någon som skyddade henne—och med en far som avsiktligt tog avstånd.

Nu hade hon någon—Cassie stod vid hennes sida och var beredd att stötta henne oavsett vad som krävdes. Dagen hade inte varit en total katastrof om den kunde leda till att hon kom närmare detta komplexa, bekymrade barn.

”Försök att sova nu. Jag är säker på att allt blir bättre i morgon.”

”Hoppas det... God natt, Cassie.”

Cassie stängde dörren, snyftade till och torkade näsan mot sin tröjärm. Trötthet och ett virrvarr av känslor höll på att bryta ned henne. Hon skyndade sig genom korridoren, slet fram sin pyjamas och hoppade in i duschen.

Under den varma vattenstrålen lät hon till sist tårarna flöda.

Trots att det varma vattnet hade lindrat hennes känslor insåg Cassie snart att det samtidigt irriterade huden på hennes händer. Nässelutslagens klåda drev henne till vansinne. Hon skrubbad hårt med en handduk i ett försök att klia men resultatet var bara att klådan spreds.

Efter att hon kommit i säng fann hon att hon var alldeles för obekvämlig för att somna. Hennes ansikte, armar och händer dunkade och sved. Att klia var en temporär lindring men förvärrade situationen i längden.

Efter vad som kändes som timmar och timmar av att försöka tvinga sig till sömns erkände sig Cassie besegrad. Hon behövde något som hjälpte mot huden. Badrumsskåpet var fyllt med de mest grundläggande väsentligheterna, men hon hade sett ett större skåp i badrummet bortanför Ellas sovrum. Kanske fanns det något som hjälpte där.

Hon tassade försiktigt till badrummet och öppnade träskåpet, lättad vid åsynen av tuber och flaskor. Här måste det finnas något mot allergier, tänkte hon. Hon läste på etiketterna, besvärad av den svåra franskan och nervös att fel salva skulle göra saken ännu värre.

Kylbalsam. Hon kände igen färgen och doften trots att lappen var obekant. Detta skulle hjälpa.

Hon hällde en klick i handflatan och smörjde ut över utslagen. Med en gång kände hon kylan komma till undsättning. Hon ställde tillbaka tuben och stängde skåpet.

När hon vände sig om för att gå tillbaka hörde hon ett ljud

och frös till.

Det var ett grovt tjut, ett kvävt skrik.

Säkert Marc. Han hade klivit upp och var och störde Ella.

Cassie skyndade sig genom korridoren men insåg snart att hela den sidan av huset var tyst; barnen sov.

Där kom det igen—en skräll och en duns och ännu ett tjut.

Cassie stod som förstenad. Var det någon som bröt sig in i huset? Hennes tankar rusade i huvudet och hon tänkte på alla rikedomar som fanns att stjäla. I USA skulle hon låsa in sig i rummet och ringa polisen, men här fanns ingen täckning, så det bästa hon kunde göra var att meddela Pierre. Det lät dessutom som att det kom från det hållet.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.